

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ενιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς κάρσυχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προκλήρωται δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΝΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΔΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Ἀδύλου, 117, Ἐναντι Χρυσοσηλαιτικῆς.

Περίοδος Β'. — Τόμ. 6^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 6 Νοεμβρίου 1899

Ἔτος 21^{ον}. — Ἀριθ 46

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE)

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 364)

Ὁ Γεράρδος, φέρων τὰ ἀναγκαῖα ἐφόδια, ἐποδοθετῆ παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ ἱατροῦ. Χωρὶς κανένα διαταγμὸν, ἔλαβε τὴν σπάθην, τὴν ἔσεισε τρίς εἰς τὸν ἀέρα καὶ κατόπι τὴν κατέφερεν ἀποτόμως κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ συντρόφου του.

Πᾶσα ἀναπνοὴ ἐσταμάτησε καὶ ἰδρῶς ἀγωνίας περιέβρεξεν ὅλα τὰ μέτωπα. Βεβαίως, ὅσοι ποτὲ παρευρέθησαν εἰς παρόμοιον ταχυδακτυλογικὸν παίγνιον, θά ὁμολογήσουν ὅτι εἶνε ὁμοίως ἐκπληκτικὸν καὶ διὰ τοὺς πολιτισμένους καὶ διὰ τοὺς ἀγρίους.

Ἐν τούτοις, χωρὶς νὰ δείξῃ τὴν παραμικρὰν ταραχὴν, ὁ ἀκέφαλος ἱατρὸς ἔλαβε μὲ τὴν δεξιὰν του χεῖρα τὸ κομμένον κεφάλι, καὶ ὑψώσας αὐτὴν, τὸ ἐπέδειξεν ἐπανειλημένως εἰς τὴν ὀμήγυριν. Καὶ ὅταν ὅλοι, μέχρι τοῦ τελευταίου, ἀπήλασαν τὸ παράδοξον θέαμα, τὸ κομμένον κεφάλι ὠμίλησεν ὅτω :

« Γεράρδε Μασσαί, βοήθησέ με νὰ ἔμω εἰς τὴν θέσιν μου. »

Ὁ Γεράρδος ἔριψεν ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ ἀκοκεφαλισμένου ἓν σκέπασμα, τὸ ὅποιον τὸν ἀπέκρυψε μέχρις ὀφρύος.

— Καλὰ ἔτσι ; ἠρώτησεν ὁ νεανίσκος.

— Ἐτελείωσεν ! ἀπεκρίθη φωνῇ μυστηριώδους.

Τότε ὁ βοήθος ἀπέσυρε τὸ σκέπασμα, καὶ ὁ ἱατρὸς ἐπαρουσιάσθη μὲ τὸ κεφάλι εἰς τὴν θέσιν του.

Φαντάζεσθε πλέον ἂν ἡ δυσπιστία δὲν ἐξηφανίσθη ἀνεπιστρεπτί, καὶ ἂν ὁ θαυμασμὸς καὶ αἱ ἐπευφημαὶ δὲν προσέλαβον χαρακτήρα φρενιτιδῶς ! Ὅλοι ἤθελον νὰ ἴδουν τὸ θαῦμα ἐκ τοῦ πλησίον, νὰ βεβαιωθῶν ὅτι πράγματι ἡ

κεφαλὴ ἐμῆλθε πάλιν εἰς τὴν θέσιν της καὶ ὅτι ἐκόλλησε καλὰ, — περὶ τοῦ ὁποίου ἠδυνήθησαν νὰ πεισθῶσιν, ὅταν ὁ ἱατρὸς ἐχαιρέτισεν ἐπανειλημένως, δεξιῶ καὶ ἀριστερῶ, γελαστός.

Μετὰ τοῦτο ἐπανελήφθη ἡ ἴδια σκηνὴ τῆς **Εὐσταθίας**, καθ' ἣν οἱ ρωμαικωτέρου τῆς φυλῆς, ὅπως ἄλλοτε ὁ κ. Βρανδεβένης, ἐδείχθησαν ἀνίκανοι ν' ἀνεγείρουν καὶ τὰ μικρότερα βάρη, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς **ὀπιοβόλης** μόνον δὲ μετὰ πολλὴν ὥραν ματαίων προσπαθειῶν, — αἱ ὁποῖαι ἐκίνησαν εἰς

ἀσθεστον γέλωτα τὸ ἀκροατήριον, — ἐπαυθρον ὡς ἐκ θαύματος τὴν δυνάμιν των.

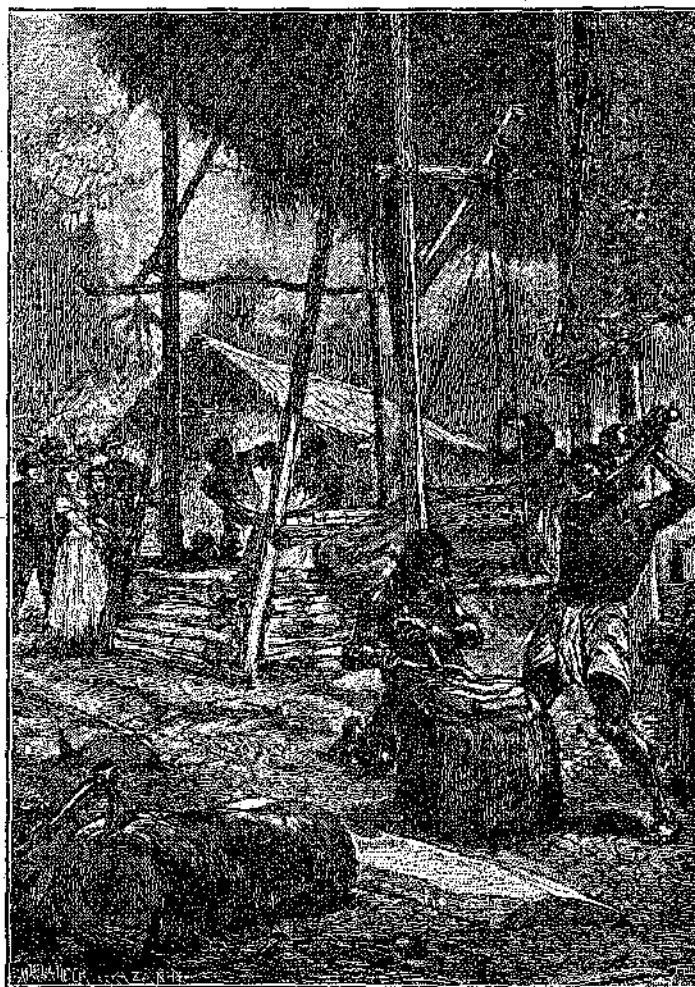
« Καὶ τώρα, ἀγαπητοὶ μου φίλοι, — εἶπεν ὁ κ. Λωμόνδος, — θά μας ἐπιτρέψετε νὰ διαλύσωμεν τὴν συνεδρίασιν καὶ νὰ πορευθῶμεν. Ὁμολογῶ, ὅτι ἡ ἀποφινὴ συνεδρίασις ὑπῆρξε κάπως σύντομος ἄλλ' ἔχομεν μεγάλην ἀνάγκην ἀναπαύσεως, διότι ἡ ἡμέρα αὐτὴ ἦτο δι' ὅλους μας γεμάτη ἀπὸ ἐπεισόδια καὶ συγκινήσεις. »

Οἱ συνετώτεροι τῶν Χονδροκεφάλων συνεφώνησαν ἀμέσως ὅτι ἄνθρωπος, πρὸ

μικροῦ ἀποκεφαλισθῆς, εἶχε κάθε δικαίωμα νὰ ἀπαυθῆ, καὶ ἀφοῦ ἀπήλθον αὐτοὶ πρῶτοι, τοὺς ἠκολοθήσαν ἀγογγύστως καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι, μολοῦντι θεῖ ἔχον τὴν ἀπαίτησιν νὰ ἐξακολουθήσουν τὰ θαυμάσια. Ὅπως δὴ ποτε, εἶχον ἀρκετὰ σκουδατὰ νὰ διηγηθοῦν ἀπόψε, εἰς ὅσους δὲν ἠτύχησαν νὰ παρευρεθῶν εἰς τὴν παράστασιν.

Τὴν πρωίαν, κινήσις καὶ ζωηρότης μεγάλῃ περὶ τὴν βασιλικὴν καλὴθῆν. Μετὰ τὸν μακάριον ὑπνον τῆς νυκτός, — πόσον καιρὸν εἶχον νὰ κοιλάσων τόσῳ τελείαν ἀνάπαυσιν ! — αἱ φίλοι μας συνηθροίσθησαν διὰ τὸ ὠραῖον πρόγευμα, τὸ ὁποῖον παρέθεσεν ὁ κ. Βρανδεβένης, ὑπηρετούντος τοῦ πιστοῦ Μπολόλου, τοῦ πιστοῦ εὐνοουμένου νεανίου.

Τρώγοντες ὀλονέν, συνεζήτουν μυρία σχέδια ἐργασιῶν, βελτιώσεων, ἐξωραϊσμῶν. Ἐν πρώτοις ἀπεφασίσθη νὰ ἐνεργηθῶν πλησίον



Ἐπισκέφθησαν τὴν καλύβην τοῦ Μεγάλου Ὀπλοδιδασκάλου καὶ τὰ ἐργαστάσιά του. (Σελ. 370, στήλ. 6.)

της καλύβης του κ. Μασσαί, εν παράρτημα δια τας δύο νεάνιδας. Η οικουμένη δὲν θά ἦτο πολυπλοκός· θά ἐπήγγυον μερικὸς ἰσχυροὺς κορμούς δένδρων· θά ἐνέδυσον τὸν σκελετὸν τοῦτον διὰ σάνιδων· θά ἐκάλυπτον με ψάθας τοὺς τοίχους καὶ τὸ πάτωμα· τέλος θά ἐστῆγάζον τὸ σύνολον με κομψὸν κῶνον ἐκ φύλλων συμπελεγμένων· δι' ὅλα αὐτὰ θά ἤρχον δύο ἢ τρεῖς ἡμέραι τὸ πολὺ. Ὁ κ. Βέμπερ θύναλᾶμβανε τὴν ἐπίπλωσιν· ὁ κ. Βρανδεβένης, ὁ ὁποῖος εἶχε γνώσεις κηπουρικῆς, ἐπρότεινε νὰ φυτεύσῃ γύρω ἀνερωστικά τινα φυτὰ, — ἰάσιμους, αἰγυκλήματα καὶ ροδιονιάς, — τὰ ὅποια, ταχέως ἀναπτυσσόμενα ἐπὶ τῆς εὐφροῦ ἐκείνης γῆς, θά περιέβαλλον μετ' ὀλίγον καὶ θά ἐστόλιζαν μεγαλοπρεπῶς τοὺς στύλους τῆς καλύβης· ὑπεσχέθη ἀκόμη νὰ χαράξῃ καὶ ἐν κηπάριον ὑπὸ τὰ παράθυρα τῆς Κοραλίας καὶ τῆς Λίνας, — ὑπόσχεσις, ἡ ὁποία τὰς καταγοήτευσε. Ἄλλ' ἡ πρότασις τοῦ κ. Μασσαί, ἂν καὶ πεζοτέρα, τὰς ἠγαθήσθησαν ἀκόμη περισσώτερον. Ὑποπτεύουν, ὅτι τὰ κοράσια δὲν θά ἐκοιμῶντο καλὰ εἰς τὰς προχείρους στρωμνάς, τὰς ὁποίας μετεχειρίζοντο, — καὶ αἱ ὁποιαί, ἂν καὶ ἀπὸ δέρματα πανθῆρων δασέα, ἦσαν ἀκριετὰ σκληραῖ, — ὁ καλὸς πατήρ εἶχε σπᾶσῃ τὸ κεφάλι του διὰ νὰ ἐπινοήσῃ μέσον θεραπείας.

« Διὰ τί δὲν δοκιμάζετε νὰ κατασκευάσετε στρώματα; » εἶπεν. Ἐδῶ ἔχομεν ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα: τρίχα, βαμβάκι, μαλλί ἔξοχον· δὲν μας ἔλειπε παρὰ τὸ ὕφασμα, ἀλλὰ τώρα ἔχομεν καὶ αὐτό. Λοιπὸν, ὡς προτείνω νὰρχίσετε ἀπὸ τὰ στρώματα.

— Καὶ τὰ φορέματα; διεμαρτυρήθη ἡ Κοραλία.

— Θά ἔλθῃ καὶ ἡ σειρά τῶν φορεμάτων· ἀλλὰ πρῶτα νὰ φροντίσωμεν διὰ τὸν ὕπνον. Στοιχηματίζω ὅτι ἀπόψε δὲν ἐκλείσατε μάτι.

— Σχεδὸν! ὠμολόγησεν ἡ Λίνα· ἀλλὰ εἴχαμε τόση χαρὰ ἐν τῇ καρδίᾳ καὶ τόσα σχέδια ἐν τῷ κεφάλι, ὥστε δὲν εὐρήκαμε καιρὸ νὰ κοιμηθῶμεν.

— Πολὺ καλὰ, εἶπεν ὁ κ. Μασσαί, γελῶν νομίζω ὅμως ὅτι αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν πρέπει νὰ ἐξακολουθήσῃ· ἐστὶ τί λέτε, κύριε Βέμπερ;

— Πῶς εἶπατε; ἠρώτησεν ὁ ἐφευρέτης, ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν συνήθειάν του δὲν εἶχε προσέξῃ.

— Ἡ Λίνα σας ἰσχυρίζεται ὅτι δὲν εὐρίσκει καιρὸν νὰ κοιμηθῇ, διότι ἔχει πολλὰ εὐχάριστα νὰ σκέπτεται. Τί λέτε καὶ σεις;

— Λίνα! εἶπεν ὁ κ. Βέμπερ με φωνὴν αὐστηράν. Νὰ μου κάμεις τὴν χάριν νὰ μὴ ἐπαναλάβῃς τέτοιες ἀνοησίες. Εἰς τὸ ἐξῆς σὲ διατάσσω νὰ κοιμᾶσαι!

— Εὐχαρίστως, μπαμπά, θά σας ὑπακούσω! εἶπεν ἡ Λίνα, ριπτομένη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρὸς της, ἡ αὐστηρότης τοῦ ὁποίου δὲν τὴν ἐτρόμαξε τώρα ὅσον ἄλλοτε.

Μετὰ τὸ πρόγευμα, ἐπεσκέφθησαν τὴν καλύβην τοῦ Μεγάλου Ὀπλοδιδασκάλου καὶ τὰ ἐργαστάσια του. Εἶδον τὸ χαλκεῖον, τὴν κάμινον καὶ τὸν ἄκμονα, ὁποῦ ὁ κ. Βέμπερ εἶχε κατασκευάσῃ δικτυλήθρας, φαλλίδας καὶ βελόνας, ὅλα αὐτὰ ὅπως κατασκευάζοντο ἄλλοτε, πολλὸ πρὸ τῶν νέων μηχανικῶν ἐφευρέσεων, καθ' ἣν ἐποχὴν, — ὅπως λέγουσι τὰ παιλαῖα χρονικά, — « ἡ πυργοδέσποινα ἐμῆνοῦσεν εἰς τὸν σιδηρουργὸν τοῦ χωρίου πόσαι βελόναι θά τῇ ἐχρειάζοντο εἰς τὸ διάστημα τοῦ ἔτους. » Ἐκεῖ ἐγνωρίσαν καὶ τοὺς Χονδροκεφάλους, ἄνδρας καὶ γυναῖκας, τοὺς ὁποῖους ὁ Ὀπλοδιδάσκαλος μετεχειρίζετο ὡς ἐργάτας εἰς τὰ πολλὰ καὶ ποικίλα τοῦ ἐργαστάσια: ὑφαντουργεῖον, βυρσοδεψεῖον, ξυλουργεῖον κτλ. κτλ.

Ἡ Κοραλία, ἡ Λίνα καὶ ὁ Γεράρδος ἐδοκίμασαν ἀμέσως νὰ μάθουν τὴν γλῶσσαν τοῦ τόπου, καὶ ἐπειδὴ εἶχον ἤδη ἀρκετὴν πείραν τῶν Ἀφρικανικῶν διαλέκτων καὶ τοῦ ἀπλουστάτου μηχανισμοῦ των, δὲν ἐβράδυναν νὰ κάμουν μεγάλας προόδους καὶ νὰ συνεννοῦνται ἀπ' εὐθείας πλέον μετὰ τῶν Ματαβέλων. Ἀπέκτησαν οὕτω φίλους πολλοὺς. Αἱ προλήψεις τῶν Μπαροτσῆς δὲν ἐβασίλευον ἕως ἐδῶ· ἐν ᾧ δὲ ὁ Γιάτας εἰς τὰ ἀθῶνα κάλλος τῆς Κοραλίας ἀπέδιδε δυσειδαιμόνως τὰς συμφοράς του, οἱ Χονδροκέφαλοι, πολὺ λογικώτεροι, ἐνεπνέοντο ἐξ αὐτοῦ ἐμπιστοσύνην καὶ συμπάθειαν.

Αἱ πρῶται εὐτυχεῖς ἡμέραι παρήλθον ἐν μέσῳ διηγήσεων ἀμοιβαίων, φροντίδων ποικίλων, καὶ ἐργασίας πυρετώδους. Αἱ κατόπιν ἦσαν ἀκόμη εὐτοχέστεραι, ἡσυχώτεραι, ἀναπαυστικώτεραι. Ἐν τούτοις, οἱ φίλοι μας οὔτε στιγμὴν ἔπαυσαν νὰ συλλογίζωνται τοὺς προσφιλεῖς ἀπόντας, καὶ νὰ συζητοῦν τὰ σχέδια τῆς ἀποδράσεως καὶ τῆς σωτηρίας. Διότι οὐδέμια ὑπῆρχεν ἐλπίς ὅτι ἠμποροῦσαν νὰ ἐξέλθουν ἀπὸ τὴν κοιλάδα μετὰ τὴν συγκατάθεσιν τῶν Ματαβέλων. Ἡ παρουσία τῶν Εὐρωπαίων ἦτο τόσον εὐρευτική καὶ πολυτίμος διὰ τὸν τόπον, ὥστε ποτὲ δὲν θά τοὺς ἄφηναν νὰ φύγουν. Ἡ φρόνησις λοιπὸν τοῖς ἐπέβαλλε νὰ μὴ ἐπιχειρήσουν τίποτε παράκαιρον καὶ ριψοκίνδυνον, νὰναμείνουν δὲ τὴν κριάλληλον εὐκαιρίαν, ἐργαζόμενοι ἄδονεν καὶ βελτιοῦντες τὸσον τὴν ἰδικὴν των κατάστασιν, ὅσον καὶ τὴν κατάστασιν τῶν ἰθαγενῶν.

Δύο μῆνες παρήλθον οὕτω· τὰ περισσώτερα τῶν σχεδίων εἶχον ἤδη πραγματοποιηθῆ· ἡ κατοικία τῶν κορασιῶν εἶχε κτισθῆ, διακοσμηθῆ καὶ φυτευθῆ ὠραιό-

τατα. Ἡ Κοραλία καὶ ἡ Λίνα, εἰς τὴν εὐτυχῆ μονοτονίαν τῆς ζωῆς των, ὀλίγον ἐσυλλογίζοντο τὰς ἐορτάς καὶ τὰς διασκεδάσεις, δταν ἔλαθον μίαν πρόσκλησιν:

Ἡ Μία-Μία, ἐκ τῶν νεανίδων τῆς φυλῆς μετὰ τῶν ὁποίων εἶχον συνάφην σχέσας, ἐργάτρια εἰς τὸ ὑφαντουργεῖον, ἐπρόκειτο νὰ ὑπανδρευθῆ καὶ τὰς προσεκάλεε εἰς τὴν τελετὴν τοῦ γάμου. Αὐτὸς ὁ πατήρ, σεβαστὸς πατριάρχης ἀλλὰ πολὺ ὀλίγον ἐνδεδυμένος, εἶχεν ἔλθῃ αὐτοπροσώπως διὰ νὰ κάμῃ τὴν πρόσκλησιν.

Ἡ οἰκογένεια τῆς Μία-Μία κατόκει εἰς τὸ ἄκρον τῆς κοιλάδος. Ἐκεῖ πληθύνον ἔρρεεν ὁ ποταμὸς τῶν Ἰπποποτάμων, — ἔξοδος ἀνοικτὴ πρὸς τὴν χώραν, τὴν ὁποίαν εἶχον διασχίσῃ δταν ἐφευγον τοὺς Μπαροτσῆς, καὶ συνεπῶς, μέρος κατὰλληλον πρὸς ἀπόδρασιν, ἐν ᾗ περιπτόσαι οἱ φίλοι μας ἀπεράντιζαν νὰ ἐπανέλθουν πρὸς τὴν ἀγρίαν ἐκείνην φυλὴν. Διὰ τοῦτο, δταν ἡ Κοραλία καὶ ἡ Λίνα, συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ Γεράρδου καὶ τοῦ κ. Λωμόνδου, ἐξεκίνησαν διὰ τὸ μέρος ἐκεῖνο, οἱ συνετοὶ Χονδροκέφαλοι ἐστειλαν μαζί καὶ πολυάριθμον συνοδείαν πολεμιστῶν, μετὰ τὴν εὐγενῆ πρόφασιν ὅτι καὶ αὐτοὶ ἐπίσης ἦσαν προσκεκλημένοι.

Ὅταν ἔφθασαν πρὸ τῆς καλύβης τοῦ Μζί-Χεγέ, ὁ ἥλιος προσήγγιζεν εἰς τὸ ζενίθ, — περίστασις, τὴν ὁποίαν ἐπιτήτοῦν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐορτάσουν γάμον εὐδαίμων καὶ εὐτυχῆ. Καθήμενος πρὸ τῆς εἰσόδου, μετὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑψωμένους πρὸς τὸν οὐρανόν, ὁ πατήρ ἀνέμενε νὰ ἔλθῃ ἡ κατὰλληλος στιγμὴ, διὰ νὰναλάβῃ τὰ καθήκοντα τοῦ μεγάλου ἱερέως.

Ἡ Μία-Μία εἶνε ἔτοιμη διὰ τὴν τελετὴν; ἠρώτησαν αἱ νεάνιδες μετὰ τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν πρώτων χαιρετισμῶν.

— Τώρα τὴν στολίζου! ἀπεκρίθη ὁ πατήρ μετὰ στόμφο. Εἰμπορεῖτε νὰ εἰσέλθετε!

Ἡ πρότασις δὲν ἦτο πολὺ ἐλκυστική. Ἄλλ' οἱ προσκεκλημένοι, ἀπὸ εὐγένειας, δὲν ἠθέλησαν νὰρνηθῶν, καὶ κύψασαι, εἰσῆλθον μετὰ κόπου διὰ τῆς χαμηλῆς θύρας εἰς τὸ οἶκον τῆς νεαρᾶς των φίλης.

Κατ' ἀρχὰς δὲν ἠμπόρεσαν νὰ διακρίνουν τίποτε, διότι τὸ δωμάτιον δὲν εἶχε παράθυρα· πυκνὸς καπνὸς καὶ ἰσχυρὰ ὀσμὴ σταύλου ἐπλήρου τὴν ἀτμόσφαιραν, διότι οἱ Ματαβέλοι συζῶσιν ἀδελφικῶς μετὰ τὴν κτήνη των. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὅμως οἱ ὀφθαλμοὶ των συνείθισαν τὸ σκότος, καὶ ὑπὸ τὴν ἀμυδρὰν λάμψιν τῆς ἐστίας ἠδυνήθησαν νὰ διακρίνουν τὴν ἡρωίδα τῆς ἐορτῆς, ἡ ὁποία ἐστολιζέτο. Εἶχε μέτριον ἀνάστημα, χρῶμα κατὰμυρον καὶ χαρακτηριστικὰ σχέδον κανονικά. Γλυκότης ἦτο διακεχυμένη ἐπὶ τοῦ προσώπου της, καὶ ἂν δὲν το

ἔκαμινεν ὠραῖον, εἴλκυεν ὅμως πολὺ τὴν συμπάθειαν. Ἀναγνωρίσασα τὴν Κοραλίαν καὶ τὴν Λίναν, τὰς ἐχαιρέτισε διὰ τῆς κεφαλῆς, καὶ μετὰ τοῦτο ἐνηκολογήθη πάλιν ἀμέσως εἰς τὰ τοῦ καλλιπαισμοῦ της.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὴν ἤλειφον μετὰ καχὺ στρώμα λίπους καὶ ἐλαίου, τὸ ὁποῖον, εἰς τὰς χώρας αὐτάς, εἶνε ἡ βέλτιστος καλλιπαισμός. Τὸ εἰδικόν αὐτὸ κ ο σ μ η τ ι κ ὄ ν, ἐκτὸς τῆς ρυπαρᾶς καὶ γλοιώδους ὄψεως, τὴν ὁποίαν προσδίδει εἰς τὸ δέρμα καὶ εἰς τὴν κόμην, ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ σκορπίζῃ μίαν ὀσμὴν δριμύτην καὶ ἀνυπόφορον. Ἄλλ' ἀκριβῶς αὐτὴ ἡ ὀσμὴ ἀπομακρύνει τὰ ἀπαίσια ἔντομα τῆς κοιλάδος, τοὺς κῶνωπας καὶ τὰς σκνίπας, ἀπαξ δὲ ὑποστῆτις τὸ φοβερόν των δῆγμα, τότε δὲν εὐρίσκει πλέον ἀνυπόφορον τὸ σωτήριον κοσμητικόν, ἄνευ τοῦ ὁποίου θά ἐκινδύνευσε νὰ καταφαγωθῆ ζωντανός.

[Ἐπεταῖ συνέχεια.]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΞΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΙΒΑΝΚΑΣ
(Ῥωσικὸν διήγημα.)

Ἐπὶ τῆς λευκαζούσης χιονοσκεπούς ὁδοῦ, ἐμπροσθεν μιᾶς πτωχοτάτης καλύβης τοῦ χωρίου, ἐσταμάτησε τὸ ἔλκηθρον, συρόμενον ὑπὸ δύο ἵππων πολυτελεστάτων, μετὰ τοὺς φαιδροήχους ἀργυροὺς κωδωνίσκους των. Εὐθὺς δὲ ρίψας εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ὑπηρέτου τοῦ τοῦς χαλινοῦς, ὁ πρίγκιψ μ' ἐν πῆδημα ἐλαφρὸν ἐπήδησεν ἔξω καὶ ἐφώνησεν:

« Ἰβάν Ἰβάνοβιτς! »

Ὁ μουζίκος (χωρικός) ἀμέσως ἐξῆλθε τῆς καλύβης του καὶ ἐχαιρέτισεν, ὑποκλιθεὶς ἐδραριαῶς.

« Σὺν νὰ λέμε, εἶπεν ὁ πρίγκιψ μετὰ φαιδρὰν φωνήν, Ἰβάν Ἰβάνοβιτς, φαίνεται ὅτι σὺ θά γίνῃς ἀρχηγὸς ἡρωϊκῆς οἰκογενείας. Τί ἀκούω ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους μου; μοῦ λέγουσι ὅτι ὁ μικρὸς σου Ἰβάνκας, αὐτὸς ὁ τόσος-δὲ ἀνθρωπάκος, ἐσκότωσεν ἕνα μεγάλο-μεγάλον λύκο. Νὰ σου εἰπῶ, αὐτὸ εἶνε κατ' ὄρθωμα, ποῦ οὔτε νὰ το φαντασθῆ κανεὶς δὲν εἶνε εὐκόλο.

— Δὲν εἶν' εὐκόλο νὰ το πιστέψῃ κανένας, Ὑψηλότετε; Βέβαια, εἶνε δύσκολον νὰ το πιστέψουσι. Καὶ μ' ἔδον τοσοῦτο αὐτὴ εἶνε ἡ καθαρὴ ἀλήθεια. Καὶ ἔπειτα, ὑπάρχουν σημεῖα χειροπιαστά. »

Καὶ μετὰ τὰς λέξεις αὐτάς εἰσώρμησεν εἰς τὴν καλύβην, ἐπανῆλθε δὲ σχεδὸν ἀμέσως, κραδαίνων εἰς τὴν μίαν χεῖρα μαχαίριον καὶ εἰς τὴν ἄλλην δέρμα ἀγριότροχον.

« Ἄς εὐδοκῆσῃ ἡ Ὑψηλότης σας νὰ ψηλαφήσῃ αὐτὸ τὸ μαχαίρι. Εἶνε δὴ κατὰ δὴν, ἀπ' αὐτὰ που πουλοῦν σὲ κάθε

παζάρι· λοιπὸν, με αὐτὸ τὸ ὄπλο τὸ καὶ δάκι μου ἐξέκαψε τὸ λύκαρον, μόνο του, καταμόναχο. Παρατηρήσατε, ἀκόμη ἐστὸ λεπίδι του ὑπάρχουν σταλαγματίες αἵμα. »

Καὶ ὁ ἀγαθὸς Ἰβάν ἤρχισεν νὰ καδιηγῆται με τόσην λεπτομέρειαν ἀλλὰ καὶ τόσον ἀνεπιτηδῆως, ὥστε ὁ πρίγκιψ τὸν διεκόψε λέγων:

« Ἄρκει! Ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ τα εἶπῃ ὅλα αὐτὰ ὁ ἴδιος Ἰβάνκας· φώναξέ του νὰ ἔλθῃ, νὰ ἰδοῦμε συγχρόνως καὶ τὸν φοβερόν αὐτὸν νικητὴν. »

Ὁ μουζίκος ἐπήγαυονήρχετο φωνάζων:

« Ἰβάνκα! Ἰβάνκα!... Περιέργοι ἦταν ἀκόμη ἐκεῖ, σὺν ἐσταμάτησεν ἡ Ὑψηλότης σας... Ἰβάνκα! Εἶνε κρυμμένος, ὁ κακορίζικος. Θὰ σὲ μάθω ἐγὼ, διαβολάκι, νὰ μου παίξῃς τὸ κρυφτὸ σὺν σε ζητήσῃ ἡ Ὑψηλότης του νὰ σὲ ἰδῇ. Ἰβάνκα! Ἰβάνκα!... Ἡ ζετρίπτωσι ὅπου κι' ἂν ἦσαι, ἡ μὰ τοὺς ἁγίους Πάντες, θά σου ἀργάσω τὸ τομάρι... »

Μετὰ τοὺς τελευταίους αὐτοὺς φοβερισμοὺς, βλέπων νὰ προβάλλῃ μία προβατὴν μηλιωτὴ, καταχιονισμένη, ἡ ὁποία ἐκινεῖτο σιγὰ-σιγὰ ὀπισθεν τῆς καλύβης πρὸς αὐτοὺς. Ἄλλ' ὅμως ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἀμυροῦν ὄγκον ἐφαίνετο ἐξερχόμενον ζεῦγος ὀφθαλμῶν σπινθηροδολούτων καὶ κατὰ τι κοκκινωπόν, τὸ ὁποῖον βέβαια θά ἦτο τὸ ἄκρον μιᾶς μικτούλας. Καὶ τὸ δερματοδέμα αὐτὸ ἦτο ὀλόκληρος ὁ Ἰβάνκας. Ὁ φωνὸς τῶν λύκων εἶχε τὴν ὄψιν μᾶλλον μικροκλέπτου ἐνώπιον τοῦ ἀστυνόμου· τὸσον ἐφαίνετο περιφόβος.

Ὁ πρίγκιψ ἐγέλασε μετὰ ἀγαθότητα καὶ εἶπε: « Ἄς εἰσέλθωμεν εἰς τὸ σπῆτι σου, Ἰβάν Ἰβάνοβιτς, ὅπου τὸ παιδί μετὰ ὄλην του τὴν ἡσυχίαν θά μας διηγηθῇ τὰ ὅσα κατῴρωσε. »

Κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν ὁ ἥλιος ἔδυνεν· ἡ καλύβη ἦτο κατασκότεινη· μόνον ἀπὸ τὴν πλατύστομον ἐστίαν ἐξήρχετο κάποιον ὀχροκόκκινον λάμψιν, καὶ ἐν κεντρικῶν ἐστρεμῶσεγγε πρὸ μιᾶς εἰκόνας. Ὡς εἰσῆλθεν ὁ πρίγκιψ, γυνὴ τις, βασταζούσα εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς παιδίου, ἐσηκώθη, ἐπροσκύνησεν, καὶ ἀφοῦ ἔφερε τὸ ἄκρον τοῦ σισυρωτοῦ μανδύου του εἰς τὰ χεῖλη της, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν θέσιν της, χωρὶς νὰ εἶπῃ λέξιν.

Ὁ πρίγκιψ ἔθεσε τὸ παιδίον μετὰ τῶν γονάτων, καὶ μετὰ πατρικὴν γλυκύτητα ὠπεύων τὸν κόγωνά του:

« — Πόσων χρόνων εἶσαι, Ἰβάνκα; τὸ ἠρώτησε.

— Δέκα χρόνων εἶμαι, ἀπήντησε τὸ παιδίον μετὰ φωνὴν τρέμουσαν ἐκ συγκινήσεως.

— Καὶ σὺ, ἕνα τόσο-δὲ ζωῦρι, ἐξέκαμεις κοτζά-λύκο; Καὶ ποῦ τον ἐπέτυχες;

— Εἶχεν ἀρπάξῃ τὴ μικρούλα μας τὴ Μίγκα καὶ θά μας τὴν ἐτρωγε... »

Τὸ παιδίον ὄχι μόνον δὲν ἔτρεψε πλέον, ἀλλὰ καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐσπινθηροδολοῦσαν φλογεροί.

« Ἐμπρός, λοιπὸν διηγῆσου μας ὅλα, ἀπὸ τὴν ἀρχὴν. »

Ὁ Ἰβάνκας ὅμως μετὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς τὴν χαμηλωμένους, ὡς νὰ μὴν ἠμποροῦσε νὰ ὀμιλήσῃ, ἔβλεπε κάτω.

« Μίλα, Ἰβάνκα μου, » ἠκούσθη τότε λέγουσα ἡ γυνὴ, με φωνὴν ὠπευτικὴν, ἐξερχομένη ἀπὸ τὸ σκότος. Μετὰ μικρὸν τέλος διακοπῆν, τὸ παιδίον ἤρχισε μετὰ φράσεις διακεκομμένας, διαστῆζον καὶ σχεδὸν ψαλλίζον:

« Ἡ μητέρα εἶχε κινήσῃ γιὰ τὴν χώρα μετὰ τὴν σάνια (ἐλκῆθρον). . . Ὁ πατήρας ἐκοιμόταν ἐν τῇ ἄκρῃ τῆς πυροστίας. . . καὶ ἡ Μίγκα μας ἠύχαζε ἐσαπλωμένη ἐν τῇ κόνιᾳ της. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἐθυμήθηκα, πῶς ἦταν ὠρα νὰ βάλω σάνο ἐν τῇ ἄκρῃ ἐπῆρα λοιπὸν τὸ μαχαίρι καὶ μετὰ τὰ νύχια ἐξεφόρτισα, ἀφίνοντας τὴν πόρτα μισανοιγμένη, γιὰ νὰκούσω μὴν φωνάζῃ ἡ Μίγκα μας. . . Ἐκεῖ ποῦ βιαστικὰ ἐβάζα ἐν τῷ παχνί τὸ χαρτάρι νὰ φᾶν τὰ βόδια, ἐξάρνα ἀνατρίχιασα: ἀπὸ τὸ σπῆτι ἐβγαίναν κατὰ φωνὸς σπαραχτικῆς, ἡ φωνὸς τῆς Μίγκας. . . »

Ὁ μικρὸς μετὰ τὰς λέξεις αὐτάς ἐσταμάτησεν, ὡς νὰ διεκόπη ἡ ἀναπνοὴ του, καὶ μετὰ κινήσιν τῆς κεφαλῆς του ἀπότομον, ἔριψε πρὸς τὰ ὀπίσω τὰ βουστρυγώδη μαλλάνια του, ὡσάν νὰ τον ἐστενοχώρουν κατόπιν ἐστάθη ὄρθιος, καὶ σφίγγων τοὺς ὀδόντας του καὶ συσπῶν τοὺς γρόνθους του, ἐξηκολούθησεν:

« Ἐπετάχτηκα, ἔτρεξα, ἔφθασα. Ἡ Μίγκα ἦταν ριγμένη ἐν τῇ αὐλόθουρα, ἐπάνω ἐν τῷ χιόνι. Ὁ λύκος τὴν ἐμυρίζετο εἰς τὰ μάτια τοῦ ἀγριωπά, κατακόκκινα, σὺν δύο ἀναμμένα κάρβουνα· τὰ δόντια του προμερὰ, μακρὰ, σουβλερὰ. . . Καθὼς εἶδα ἕνα τέτοιο φοβερὸ πρᾶγμα, μ' ἐκυρίευσεν ὁ φόβος, ὄλο μου τὸ σῶμα παρέλυσεν· δὲν ἠμποροῦσα νὰ σαλέψω· λὲς ἐκαρπώθηκα ἐν τῇ γῆ. Τώρα τὸ θηρίο ἄρχισε νὰ τραβᾷ τὴ Μίγκα· τὴν ταλαίπωρὴ μου ἀδελφούλα! ἔσκουζε κλαίοντας, σὺν νὰ ἐζητοῦσεν ἔλεος! ἀμέσως τότε μοῦ φέγγει ὁ λύκος μου ἐκεῖνος ὁ φόβος· λὲς ἀνδρειεύτηκα· ὀρμῶ καταπάνω τοῦ λύκου· τὸν ἀρπάζω ἀπὸ ταυτιά, ἀπὸ τὸ τομάρι τοῦ λαιμοῦ, καὶ τον ἀναγκάζω νὰνοίξῃ τὰ σάγνια του καὶ νὰψῆσῃ τὴ Μίγκα. . . »

[Ἐπεταῖ τὸ τέλος.] I. Γ. Γ



ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

Σάν χρειάζομαι χρυσάφι, σκάφτω, σπείρω τὸ χωράφι, ὡς που νάλλθῃ ὁ τρυγητός, θησαυρός εὐλογητός, τὴν αὐλή μου νά γεμίσῃ.

Σάν ὑπόληψι ζηλεύεις, μάθε πάντα νά δουλεύῃς, καὶ θά εὖρῃς μὲ καιρὸ εἰς τὸ νοῦ σου θησαυρὸ, ποῦ ὁ λαὸς θά ἐκτιμῆσῃ.

I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

Ο ΟΥΡΑΝΟΣ



ΟΥΡΑΝΟΣ! Ἴδου ποῦ πρέπει νά ζητηθῇ τὸ μυστήριον τῆς φυσικῆς καλλονῆς, ἡ ὁποία μᾶς περιστοιχίζει ἰδοῦ δλον τὸ θέλητρον, ὅλη ἡ γοντεία τῆς ἀθηναϊκῆς φύσεως.

Ἄλλὰ τί εἶνε ὁ οὐρανός; Ἰπῆρξεν ἐποχή, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπιστεύετο ὅτι ὁ οὐράνιος θόλος εἶνε κρυστάλλινος, (ἐν εἶδος

ὕαλινου κώδωνος, μὲ τὸν ὁποῖον σκεπάζεται τὸ δοχεῖον τοῦ τυροῦ) λέγεται μάλιστα

ὅτι οἱ ἀπηλπισμένοι καὶ οἱ θυμωμένοι τοῦ καιροῦ ἐκείνου, — οἱ σκόληκες τοῦ τυροῦ, — ἐσφενδόνιζαν λίθους διὰ νά τον σπᾶσουν. . . Ἄν ἡ θεοσασία αὐτῆ ἐπεκράτει ἀκόμη, θὰ σας ἔλεγε σήμερον, ὅτι ὁ ἀγαθὸς Θεὸς ἐξέλεξε τὸ λαμπρότερον, τὸ διαυγέστερον κυανῶν κρυστάλλον, διὰ νά κατασκευάσῃ τὸν θόλον, ὁ ὁποῖος σκέπει τὰς Ἀθήνας. Ἄλλ' ὄχι ὁ οὐράνιος θόλος δὲν εἶνε κρυστάλλινος δὲν εἶνε οὔτε κἂν σμαράγδιος, ὅπως τὸν θέλουσι οἱ ποιηταί· δὲν εἶνε τίποτε, δὲν ὑπάρχει. . . Ἦνε ἀπλούστατα μία ὀπτική ἀπάτη, — τὸ εἰσεύρεται πολὺ καλά. Τὸν θόλον αὐτὸν τὸν σχηματίζουν οἱ ὀφθαλμοὶ μας, περιδιδόμενοι τὸ πέριξ καὶ ὑπεράνω ἡμῶν ἐκτεινόμενον ἄπειρον. Ἐχουν τὴν ιδιότητά νά το βλέπουν ὡς σφαῖραν, τὸ κέντρον τῆς ὁποίας εἶνε αὐτοὶ οἱ ὀφθαλμοί. Ἄν οἱ ὀφθαλμοὶ μας ἦσαν πλασμένοι ἀπὸ τὸν Θεὸν διαφορετικά, πιθανόν εἰς τὴν θέσιν τοῦ οὐρανοῦ θόλου νά ἐβλέπαμεν κύβον, ἢ κῶνον, ἢ πυραμίδα. Ὁ θόλος λοιπὸν δὲν εἶνε ἀπτός, πραγματικός, τοῦλάχιστον ὅσον ὁ ὕαλινος κώδων τοῦ τυροῦ· καὶ ἂν

ἀκόμη τὸν ἐφθάναν οἱ λίθοι μας, δὲν θά τον ἐσπᾶζαν. Ἦνε κάτι τι ἀερῶδες, χωρὶς χρώμα καὶ σχῆμα ὠρισμένον, καὶ μάλιστα κανονικόν. Ἦνε μὲ ἄλλους λόγους ὁ περιβάλλον ἡμᾶς ἄηρ, ἡ ἀτμοσφαιρα, διὰ μέσου τῆς ὁποίας βλέπομεν καὶ τὰ γῆινα καὶ τὰ οὐράνια ἀντικείμενα.

Ὅταν λέγομεν περὶ ἐνὸς τόπου, ὅτι ἔχει ὠραῖον οὐρανόν, ἐννοοῦμεν κυρίως ὅτι ἔχει ὠραῖαν ἀτμόσφαιραν. Μήπως ὁ καθ'αυτὸ οὐρανὸς δὲν εἶνε παντὸς ὁ ἴδιος; Ἡ ἴδια ἀκείρος ἔκτασις, ὁ ἴδιος ἥλιος, ἡ ἴδια σελήνη, οἱ ἴδιοι ἀστέρες. Ἄλλ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μᾶς κάμνει νά τα βλέπωμεν κατὰ τόπους διαφορετικά, δηλαδὴ μὲ περισσότερᾶν ἢ ὀλιγωτέραν λαμπρότητα, εἶνε ἡ ποιότης τῆς ἀτμοσφαιρας. Ὡ τῆς διαυγαίας, ὡ τῆς λεπτότητος, ὡ τῆς καθαρότητος τῆς ἀθηναϊκῆς ἀτμοσφαιρας! Πόσον λαμπρὸς εἶνε ὁ οὐράνιος θόλος, τὸν ὁποῖον σχηματίζει ἀνωθεν μας! Πόσον γλυκὺ, πόσον ονειρῶδες εἶνε τὸ κυανῶν τοῦ χροῦμα! Μὲ ποῖαν μεγαλοπρέπειαν λάμπει ἐπ' αὐτοῦ ὁ ἥλιος! μὲ ποῖαν ἰλαρότητα ἐκτοξεύει τὰς μελιχράς τῆς ἀκτίνης ἢ σελήνης! πόσον ζωηρὰ εἶνε ἡ μαρμαρυγὴ τῶν ἀστέρων! Ἄλλα καὶ τὰ γῆινα ἀντικείμενα πόσον ἐξωραίζονται διὰ τῆς ἀτμοσφαιρας ταύτης! Πόσον φαίνονται καθαρά, εὐκρινῆ, διαγεγραμμένα, ἀρμονικά, φωτεινά, εὐραίσματα! Ποῖαν χάριν ἔχουν αἱ καμπύλαι τῶν βουνῶν, αἱ διαγεγραμμένοι ἐπὶ τοῦ ὄριζοντος! Πόσον ὠραῖα καὶ ποικίλα εἶνε τὰ χρώματα, ποῦ ἐνδύεται κάθε πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον λούει ἡ μάγος αὐτῆ ἀτμόσφαιρα! Ἴδετε μόνον τὸν τραχὺν καὶ γυμνὸν ἐκεῖνον τοῖχον ἰδετε τὸν πετρώδη καὶ ἄμορφον ἐκεῖνον λοφίσκον ἰδετε τὸ χέρσον καὶ κονιορτώδες αὐτὸ τεμάχιον τοῦ ἐδάφους ἰδετε τὸ ἰσχνὸν καὶ ἀσθενικὸν αὐτὸ δένδρον ὄλλιον. Πῶς ἐξιδανικεῦνται ὅλα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σας! Εἰς τὸ φῶς αὐτὸ τὸ λαμπρὸν, νομίζετε ὅτι εἶνε πλασμένα ἀπὸ τὴν πολυτιμότεραν ὕλην, ὅτι εἶνε στολισμένα μὲ σκαφεῖρους καὶ μὲ ἀδάμαντας, ὅτι εἶνε πεπασμένα μὲ κόνιν χρυσοῦ. . . Διὰ τοῦτο εἶνε ἀπερίγραπτος ἡ μαγεῖα ἐνὸς οἰουδήποτε ἀθηναϊκοῦ τοπίου, καὶ τοῦ ἀπλουστεροῦ, καὶ τοῦ ἀσχημοτέρου, ἂν θέλετε, ὑπὸ ἐσφιν γραμμῶν, — διότι κυρίως εἶνε μαγεῖα χρωμάτων.

Καὶ ἀκριβῶς ἐκεῖνη ἡ ξηρὸτης, τὴν ὁποῖαν παρατηρήσαμεν εἰς τὸν προηγούμενον μας περιπατοῦν καὶ ἐθεωρήσαμεν ὡς ἄλλειφιν τῆς ἀττικῆς φύσεως, ἐκεῖνη εἶνε ὁ κύριος παράγων τῆς θαυμασίας αὐτῆς ἀτμοσφαιρας, τοῦ ἀκαρμύλλου αὐτοῦ οὐρανοῦ, ὁμοῖον τοῦ ὁποῖου δὲν θάκαυτησῃ κανεὶς εὐκολα εἰς ἄλλο μέρος τοῦ κόσμου. Γνωρίζετε, ὅτι ἂν τὸ ἐδαφος τῶν Ἀθηνῶν ἦτο διαφορετικόν,

ἂν εἶχεν ἄφθονα νερὰ καὶ ἄφθονον φυτεῖαν, ἡ ἀτμόσφαιρα δὲν θά ἦτο πλέον τόσο ὠραία; Τότε οἱ ἄτμοι θά ἦσαν ὀλιγωτέραν τὴν διαφάνειαν καὶ τὴν καθαρότητα, καὶ θά ἦτο μία ἀτμόσφαιρα μᾶλλον ὕγρα καὶ ὀμιχλώδης, καὶ οὔτε ὁ ἥλιος θάκτινοβολοῦσε δι' αὐτῆς μὲ τὴν ζωηρότητα, οὔτε ἡ σελήνη θά ἔχουε τὴν μαγεῖαν, οὔτε τὸ κυανῶν τοῦ οὐρανοῦ θά ἦτο τόσο γλυκὺ, οὔτε τόσο λαμπρὸς ἐξωραϊσμένη ἡ ὄψις τῆς γῆς. Ἡ ἀθηναϊκὴ φύσις γύρω μας θάπέτα ἄλλως, καλλονάς, ἀλλὰ θά ἔχουε τὸν ἴδιον αὐτὸ τοῦ χρωματισμοῦ, τὸν ὁποῖον θαυμάζομεν σήμερον, εἰς πᾶσαν ὠραν τοῦ ἔτους, εἰς πᾶσαν ὠραν τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτός. ΦΑΙΔΩΝ

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ (Συνέχεια: ἴδε σελ. 361)

Ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος Λεντοῦ ὑπέφερε πολὺ εὐρισκόμενος εἰς τὴν Ἰσπανίαν, χώραν φημιζομένην ἀνεκῆθεν διὰ τὴν ρυπαρότητα τῶν ἐστιατορίων τῆς. Ἐν τούτοις, ἐξερευνήσας ὑπομονητικῶς τὴν πόλιν καὶ τὴν περιχώρην, κατῶρθωσεν ἐπὶ τέλους νῆανκαλύψῃ μίαν π ο ζ ἄ δ α ν, μετρίου μὲν ἐξωτερικοῦ, ἀλλὰ τῆς ὁποίας ὁ μάγειρος εἶχε διαμεῖνῃ ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν Γαλλίαν, ὅπου εἶχεν ἀποκτήσῃ πολυτίμους μαγειρικὰς γνώσεις· κολακευόμενος δὲ ἀπὸ τὰ ἐγκώμια τοῦ ἱατροῦ, ἐφιλοτιμείτο νά τῷ παρασκευάσῃ ἐξαιρετικῶς ὠραία φαγητὰ.

Δυστυχῶς ἡ γαστρονομικὴ αὐτῆ δάσις εὐρίσκατο εἰς ἀρκετὴν ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς πόλεως, πλησίον μικροῦ ποταμοῦ, παραρρέοντος τὴν ὁδόν, ἦτο δὲ ἀρκετὰ κινδυνώδες νά μεταβαίη τις ἐκεῖ, προπάντων τὴν νύκτα.

Ὁ Λεντοῦ κατ' ἀρχὰς ἔκαμινεν αὐτὸ τὸ ταξεῖδι μόνον κάθε μεσημέρι, διὰ τὸ πρόγευμα· ἀλλὰ μετὰ τινὰς ἡμέρας, μὴ ὑποφέρων νά γευματίζῃ τὸσον ἄσχημα εἰς τὴν Ταρραχόναν, ἐν ᾧ ἠμποροῦσε νά τρώγῃ ἐξαιρετὰ εἰς τὴν παραποτάμιον π ο ζ ἄ δ α ν, ἀπεφάσισε νά τὴν ἐπισκέπτεται καὶ τὸ ἑσπέρας.

Συχνὰ τὸν συνώδεον καὶ μερικοὶ ἀπὸ τοὺς συναδέλφους του· ἀλλὰ μίαν ἡμέραν, ὁ στρατάρχης, μαθὼν ὅτι οἱ θημῶνες τῆς ποζάδας ἐπέστρεφον εἰς τὴν πόλιν πολὺ ἄργα τὸ βράδυ, ἀπηγόρευσεν εἰς τοὺς ἀξιωματικούς νά μένουν ἐξω μετὰ τὸ ἀνακλήτηριον διαταγὴ πολὺ φρόνιμη, διότι εἶνε περιττὸν νά ἐκτίθεται τις εἰς κίνδυνον χωρὶς καμμίαν ἀνάγκην.

Ὁ λαίμαργος κατ' ἀρχὰς ὑπέκυψε κατόπιν ὁμοῦ ἡ γαστριμαργία του ὑπερίσχυσε, καὶ ἀψήρῃν τὴν διαταγὴν, ἀνέλαβε τὴν παλαιάν του συνήθειαν, νά γευματίζῃ καὶ νά προγευματίζῃ εἰς τὴν ποζάδαν. Οἱ συναδέλφοι του τὸν ἐκαροῦδισαν

ἀρκετὰ δι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Ἐκεῖνος ὁμοῦ ἀπαντοῦσεν εἰς τὰς εἰρωνείας τῶν μετῶν τὴν ψυχραιμίαν τοῦ κόσμου, καὶ τοὺς ὄχιτερον διότι ἐπέμεινον νά τρώγουν τὸσον ἄσχημα· διὰ τοῦτο ἐκεῖνοι ἀπεφάσισαν νάλλάξουν μέθοδον καὶ νά τον κάμουν νά μετανοήσῃ διὰ τὰς κινδυνώδεις του νυκτερινὰς ἐκδρομάς.

Ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας προσεπειοῦντο, ὅτι λαμβάνουν τάχα εἰδήσεις ἀλλεπαλλήλους περὶ ἐμφανίσεως πολυαριθμῶν στυφῶν γκουεριλλιέρων εἰς τὰ περίχωρα, καὶ ἐπέμεινον διηγουμένοι, μὲ ὅλας τὰς λεπτομερείας, τὰ καθημερινὰ ἄλλα τῶν ἀτάκτων καὶ τὰς ἀπαραδειγματίστους αὐτῶν ὠμότητας πρὸς τοὺς δυστυχεῖς, οἱ ὁποῖοι ἐπιπτον εἰς τὰς χεῖράς των.

Ὁ Λεντοῦ ἐφοβείτο τὸ ἐλάττωμα του ὁμοῦ ἦτο ἰσχυρότερον ἀπὸ τὸν φόβον, καὶ ἐξηκολούθει τὰς ἐκδρομάς του, εἰς τῆς ἡμέρας τακτικά.

Ἰπολοχαγὸς τις, ὀνομαζόμενος Δαρσιέ, — γίγας μὲ δύναμιν ἔκτακτον, μὲ ἀρειμάνιον πρόσωπον καὶ μὲ ζεῦγος φροβῶν μυστάκιον, διὰ τοὺς ὁποῖους ἐφαίνετο πολὺ ὑπερήφανος, — συνέλαβε τὸ τρελὸν σχέδιον, διὰ τοῦ ὁποῖου ὁ ἱατρός θά ἐπειθαναγκάζετο νά μὴ ἐξέρχεται πλέον ἀπὸ τὴν πόλιν.

Ἐνν βράδυ, ἐν ᾧ ὁ Λεντοῦ ἐπέστρεφεν ἐπιπτος ἀπὸ τὴν ποζάδαν, μὲ τὸν στόμαχον βεδουρημένον καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμικλειστους, δαδενας ἀξιωματικῶν, μετρημισμένων εἰς φαντασιώδεις ληστὰς, ἐπώρμησαν κατ' αὐτοῦ καὶ ἐκράτησαν τὸν χαλινὸν τοῦ ἵππου του, κράζοντες:

—Κάμε τὴν προσευχὴ σου, σκυλόγαλλε, γιατί θά πεθάνῃς!

Ὁ Λεντοῦ ἀφυκνίσθη ἐντρομος. Ἀμέσως ληστής γιγαντιαίου ἀναστήματος τὸν ἐπλησίασε.

—Ζήτη ὁ Σαλτεαδὸρ! ἀνέκραξαν οἱ ψευδογκουεριλλιέροι.

Ὁ Λεντοῦ ἐφρικίλασεν. Ὁ Σαλτεαδὸρ αὐτὸς ἦτο ἀρχηγὸς μίᾶς γ κ ο υ ε ρ ἱ λ λ α ς, παροικιωδούς διὰ τὴν ἀπηνῆ της σκληρότητα.

Βλέπων ὅτι ἦτο πλέον χαμένος, ὁ ἱατρός ἀνέστυρεν ἐν πιστόλιον, καὶ σκοπεύσας τὸν ἀρχηγὸν εἰς τὸ πρόσωπον, ἐκυροβόλησεν. Εὐτυχῶς διὰ τὸν ὑπολοχαγὸν Δαρσιέ, ὁ ὁποῖος ἐπαῖξε τὸν ῥόλον τοῦ ἀρχηγοῦ, ὁ ἵππος τοῦ ἱατροῦ, τραμάζας ἀπὸ τὸν πυροβολισμόν, ἔκαμινεν ἀπίταμον κίνημα πρὸς τὰ ὀπίσω, καὶ ἡ σφαῖρα ἀπλῶς τοῦ . . . ἐξέβρισε τὸ πρόσωπον, ἀποκόψασα τὸν ἕνα τῶν μεγαλοπρεπῶν του μυστάκιων. . .

Κατόπιν ὁ Λεντοῦ, ὡς τρελὸς, ἀπρί-

πευσε καὶ διηυθύνθη τρέχων πρὸς τὸν ποταμὸν, ἀνίκανος νά σκεφθῇ τι, ληθμονῶν δὲ τὸ κυριώτερον, ὅτι δὲν ἐγνωρίζε νά κολυμᾷ καὶ ὅτι θά ἐπέπτεν οὕτως κατὰ τὴν Σκύλλαν εἰς τὴν Χάρυβδιν.

Μετὰ τὸν πυροβολισμόν, οἱ ἀξιωματικοί, βλέποντες ὅτι ἡ κωμῶδία ἐκινδύνευε νά γίνῃ τραγωδία, ἤρχισαν νά φωνάζουν πρὸς τὸν ἱατρὸν:

—Σταθῆτε, ! . . . δὲν εἶνε τίποτε ! . . . εἶνε ἀστέρι ! . . . εἶμεθα φίλοι σας ! . .

Ἄλλ' ὁ δυστυχὴς, τρελὸς ἀπὸ τὸν φόβον του, δὲν ἤκουε τίποτε καὶ ἐξηκολούθει νά τρέχῃ πρὸς τὸν ποταμὸν. Ἐσπευσαν ὅλοι κατόπι του, ἀλλ' ἦτο ἄργα. Ὁ ἱατρός εἶχε πέσῃ εἰς τὸ νερόν, καὶ τὸν ἐβλεπαν τῶρα ποῦ ἐκινδύνευε νά πνιγῇ. Ἐφαίνετο καὶ πάλιν ἐχάνετο.



«Σκοπεύσας τὸν ἀρχηγὸν εἰς τὸ πρόσωπον, ἐκυροβόλησεν.»

φορτωθῶν εἰς τοὺς ὄμους τῶν διὰ νά το μετακομίσουν.

Ἡ ἐπιστροφή εἰς τὴν πόλιν ἐπροξένησε κάποιον θόρυβον, καὶ τὸ πρᾶγμα ἐφθασεν εἰς τὰς ἀκοὰς τοῦ στρατάρχου.

Ὁ Συσσὲ ἐθύμωσε πολὺ διὰ τὴν παραβάσιν τῆς διαταγῆς του καὶ ἐτιμώρησε μὲ μνηστῆσαν κράτησιν ὅλους τοὺς ἀξιωματικούς, οἱ ὁποῖοι εἶχον λάβῃ μέρος εἰς τὴν κωμῶδιαν, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ Λεντοῦ.

Ὅφειλομεν νά προσθέσωμεν, ὅτι δύο ἐκ τῶν τιμωρηθέντων δὲν δυσηρεστήθησαν καὶ πολὺ διὰ τὴν τιμωρίαν: ὁ πρῶτος ἦτο ὁ ὑπολοχαγὸς Δαρσιέ, τοῦ ὁποῖου ὁ μύσταξ εἶχεν ἀκρωτηριασθῆ δεινῶς, καὶ ἐπομένως θά ἔμενον οὕτως ἢ ἄλλως ἕνα μῆνα κλεισμένος ἕως οὗ ἤβλην ἐπανορθωθῆ ἡ ζημία ὁ δεύτερος ἦτο ὁ Λεντοῦ, εὐτυχῶς κατὰ βάθος, διότι διὰ τῆς κρατήσεως θάπέφυγε τὰς εἰρωνείας, τὰς ὁποίας θά ἐπροκάλει βεβαίως ἡ περιπέτειά του, ὅταν δὲ θά ἐξήρχετο μετὰ ἕνα μῆνα, τὸ ἐπεισῶδιον θά εἶχε κάπως λησμονηθῇ.

Κλεισμένος εἰς τὸ δωματίον του, ὁ γαστριμαργός, διὰ νά διασκεδάσῃ τὴν πλήξιν του, συνδύαζον τὸ τερπνὸν μετὰ τοῦ ὀφελίμου, ἀπεφάσισε νά ἐπινοῇ ἔκτακτα φαγητὰ καὶ νά τα μαγειρεύῃ ὁ ἴδιος. Πρὸς τοῦτο, δὲν εἶχε παρὰ νά συνεννοηθῇ μὲ ἕνα ξενωδόχον, ὁ ὁποῖος θά τῷ ἐπέμπε καθ' ἐκάστην τὰ χρειώδη μὲ τὸν ὑπηρετήν του. Καὶ ἡ συμφωνία ἐγένετο.

Ἄλλὰ πόσος ἦτο, νομίζετε, ὁ ὑπηρετῆς αὐτὸς τοῦ ξενωδόχου; Ὁ φίλατός μας Ρενῶ, ὁ ὁποῖος εἶχεν εὖρῃ αὐτὸ τὸ μέσον, διὰ νά μείνῃ εἰς τὴν πόλιν ἀγνωρίστος καὶ ἀπαρατήρητος!

Ὁ πανούργος, μαθὼν ὅπως ἔλοι τὸ ἐπεισῶδιον τοῦ στρατιωτικοῦ ἱατροῦ, ἐφαντάσθη ἀμέσως νά βασιεῖ ἐπ' αὐτοῦ νέαν πλεκτάνην, σκοπὸν ἔχουσαν νά τον ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὸν Λουδοβίκον Νοαρμῶν. Αὐτὴν τὴν φορὰν, τόσο αὐτὸς ὅσον καὶ ὁ φίλος του Μαρδούν, ἠλπίζαν ὅτι τὸ σχέδιόν των θά ἐπετύγγανεν. Ἀρκετὰ τοὺς ἀπέτυχον μέχρι τοῦδε, ἐσκέπτοντο δὲ ὅτι ἡ κακοτυχία δὲν ἦτο φυσικὸν νά ἐξακολουθήσῃ: ὁ ἐπιμένον νικᾷ!

Εἰς τὸ ἐστιατόριον, ὅπου ὑπηρετεῖ ὁ Ρενῶ μετρημισμένος, ἐφοίτων τακτικῶς

δ Λουδοβίκος Νοαρμών και οι συνάδελφοί του αξιωματούχοι. Διά τον λόγον τούτον είχαν άποφασίσθ η άνομοίργος να μετέλθ η τω πατέινον επάγγελμα του ύπηρέτου. Ήδη τδ έφερον ή τύχη, διαρκούσης της κρατήσεως, να κουβαλή αυτός εις τδ δωμάτιον του ίατρού Λεντού και του ύπολοχαγού Δαρσιέ, τά τροφιμα τά όποια παρήγγελλον, είτε μαγειρευμένα, είτε ώμά.

Έκτελών όλένεν την ύπηρεσίαν του, δ Ρενώ έλάμβανεν άφορμήν να βλέπη πολλάκις της ήμέρας τους δύο άξιωματικούς και να συνομιλή μετ' αυτών. Όλίγον κατ' όλίγον κατώρθωσε να έλκύση την έμπιστοσύνη των, έπωραλήθη δέ τούτου διά να τοις διηγηθῆ, ότι δ μαρκήσιος Νοαρμών δέν έπαυε να τους ειρωνεύεται καθημερινώς και να διαδίδη περι αυτών ψεύδη, τά όποια τους είχαν καταστήσει πλέον τδ παύγιον της όλης φρουράς.

Τόσον δ Δαρσιέ όσον και δ Λεντού, έθιμώθησαν τά μέγιστα διά την άνευ λάβειαν ταύτην του συναδέλφου των, και άπεφασίσαν, μόλις ήθελε λήξη ή ποιήτων, να ζητήσουν ίκανοποίησιν. Και αυτός δ ίατρος ήτο άποφασισμένος να καταρύγη εις τά όπλα, διότι ή τρωθείσα φιλοτιμία του κατεσίγαζε την φυσικήν του δειλίαν.

Τρόντι, την πρώτην ήμέραν, κατ' ήν έξηλθον έλεύθεροι, έσπευσαν και οι δύο να εύρουν μάρτυρας, τους όποιους έστειλαν πρδς τον μαρκήσιον, απαιτούντες ίκανοποίησιν διά μενομαχίας.

Μολοντί έκπληκτος δ Νοαρμών, δέν έσκέφθη ναποκοιτηθῆ, διότι ή άρνησις θα έθεωρείτο δειλία εκ μέρους του και θα τον έξεθέτε πρδ των συναδέλφων του. Άλλως τε και εκ χαρακτήρος και εξ άνατροφής, δέν ήτο πολύ διατεθειμένος να ύποχωρή και να προβάλλη δικαιολογίας.

(Έπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΑΚΙΑΞ
Κατά τδ γαλλικόν του Jacques Lemaire

Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

Έγεννήθηκες 'ς τους κάμπους,
Πεταλούδα αγαπημένη,
Κάθε θλίψη σου είναι ξένη,
Σταίνεις 'στ' άνθη τῆ φωλιά.
Έκει γύρω φτερουγίζεις
'Στῆ γλυκειά σου πρασινάδα.
Μή ζητῆς άλλη λαμπράδα,
Μή ζητῆς άλλη άγκαλιά!

Μά του κάκου! σύ μου φεύγεις
Και 'στῆ χώρα τρέχεις μόνη.
Σε προσμένουν μαύροι πόνοι
Και πιά πίσω δέν θάλθῃς!

Με τά πλούσια τά παλάτια
Μην αλλάζεις τῆ φωλιά σου,
'Σ οποια λάμψη ιδῆς μπροστά σου,
'Απρονόητη, θά χαθῆς.

[Έκ των του Regaldi]
ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΟΚΗΣ

Ο ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ

Πολλοί εξ ύμων θα έπισκεφθῆτε, δλοι δέ βεβαίως θα γνωρίζετε εκ σήμης, εκ περιγραφών και εικόνων, τά έρείπια του ύφραίου και μεγαλοπρεπούς εκείνου ναού, τά όποια έγείρονται επί της Σουνιάδος Άκρας. Αί αιωνόβιοι εκείνοι στηλαιοι, μακρόθεν όραταί, είναι τδ χαρακτηριστικότερον γνώρισμα του Σουνίου, δια τους πλείοντας τον Σαρωνικόν, και εις αυτάς τδ ακρωτήριον της Άττικής όρείλει την κοινήν όνομασίαν του «Κάθολωνος».

Μέχρι τουδε έπιστεύετο γενικώς και άνευ άντιρρήσεως, ότι δ αρχαιός αυτός Ναός ήτο της Άθηνάς. Ό περιγητής Πausανίας αναφέρει ρητώς Ναόν της Άθηνάς, κείμενον επί της Σουνιάδος άκρας. Ναι μὲν ύπήρχον και άλλαι αρχαίαι μαρτυρίαι περι ναού του Ποσειδώνος εις τδ Σούνιον, — του Άριστοφάνους π. χ. δ όποιός όνομάζει κάπου του Ποσειδώνου «Σουνιάρατον» δηλαδή λατρευόμενον εις τδ Σούνιον, — και ναι μὲν άπεκαλύφθησαν έσχάτως δι' ανασκαφών τά έρείπια και δευτέρου Ναού, πολυ μικροτέρου, δ όποιός ύπετέθη ως δ αναφερόμενος και ζητούμενος ναός του Ποσειδώνος, αλλά κανείς δέν ήτο δυνατόν να ύποθέσῃ ότι ανεβάνε κάποιον λάθος, και ότι δ Πausανίας, δ μνημονεύων εις τδ Σούνιον ένα μόνον Ναόν, της Άθηνάς, ήμπορούσε να έχη ύπ' όψει του όχι τον μεγαλήτερον και έπισημότερον, αλλά τον μικρότερον και άφανέστερον.

Και όμως αυτό συνέβαινε! Άπεδείχθη δηλαδή ότι δ Πausανίας λέγων «ναός Άθηνάς» είχεν ύπ' όψει του τον μικρότερον, τον άγνωστον, τον έσχάτως ανακαλυφθέντα, και ότι δ άλλος, δ μεγαλήτερος, δ πασίγνωστος, είναι δ Ναός του Ποσειδώνος. Ούτως ή Άθηνά εξωρίσθη από τον μεγαλοπρεπή Ναόν, εις τον όποιον την είχαν εγχαταστήσει προσωρινώς μια αρχαιολογική πλάνη, και εις την θέσιν της ένεθρονίσθη και πάλιν δ θεός της θαλάσσης, δ νόμιμος κάτοχος και άδιαφιλονείκητος κύριος.

Τώρα θα έρωτήσετε: Πώς συνέβη ή άναγνώρισις της μακροχρονίου πλάνης; Ίδού: Είς τδ Σούνιον, εκτός του ναού του Ποσειδώνος, ύπήρχε τδ καιρό εκείνου και φρούριον. Πρδς έπιθεώρησιν της εν αυτώ φρουράς, οι Άθηναίοι έστειλαν ποτέ ένα κάποιον Κηρισσόδοτον, Άχαρνεά. Ό στρατιωτικός αυτός έπιθεωρητής εξετέλεσε τδ καθήκον του μετά πάσης ευνουειδισίας και δικαιοσύνης, και οι εν Σούνιο στρατιώται άπεφασίσαν να διατρανώσουν την ευγνωμοσύνη των δι' ενός τιμητικού ψηφίσματος. Ως γνωρίζετε, τά ψηφίσματα την εποχήν εκείνην εγχαράσσοντο επί μαρμαρίνων πλακών

και συνήθως άνετίθεντο εις τους Ναούς. Τούτο έκαμαν και οι εν Σούνιο στρατιώται, και έπαινεσαν τους Κηρισσόδοτον, ως εικόνα και πρόβαντα «τά άριστα ύπερ έκάστου», έχάραξαν τδ ψήφισμά των επί μαρμαρόν και το άνίδρυσαν εις τδ νάον του Ποσειδώνος — τδ ψήφισμα τδ λέγει ρητώς. — Έσχάτως, δ έφορος των αρχαιοτήτων κ. Στάης, ένεργών ανασκαφάς εις τον τώως νομιζόμενον Ναόν της Άθηνάς, ανέκαλύψεν εις τήν θέσιν του και τδ ψήφισμα τούτο, δια τδ όποιον πλέον μαρτυρείται και άποδεικνύεται σαφέστατα ότι δ Ναός είναι του Ποσειδώνος.

Η ανακάλυψις συμφωνεί με τά πράγματα, συμβιδάζει τάντιφατικά, και έπαληθεύει και άλλας άκόμη μαρτυρίας συγγραφείων. Ό ρωμαίος συγγραφεύς Βιτρούβιος π. χ. αναφέρει μεταξυ των αρχιτεκτονικώς ιδιορρυθμιών Ναών και τον εν Σούνιο ναόν της Άθηνάς. Άλλ' δ μέχρι τουδε νομιζόμενος Ναός της Άθηνάς ύδερμίν αρχιτεκτονικήν ιδιορρυθμίαν παρουσιάζει. Άπεναντίας δ μικρός εκείνος ναός, δ άποκαλυφθείς έσχάτως, είναι πολυ ιδιορρυθμος, και αυτός είναι βεβαίως δ Ναός της Άθηνάς, τον όποιον αναφέρει δ Βιτρούβιος. Έπειτα πολυ φυσικότερον είναι εκ των δύο ναών του Άκρωτηρίου δ μεγαλοπρεπέστερος και δ έπισημότερος νάνηκη εις τον θεόν της θαλάσσης. Πρέπει λοιπόν να γνωρίζετε εις τδ έξῆς, ότι οι κάθολωνος είναι τά έρείπια του Ναού του Σουνιαράτου Ποσειδώνος. Η αρχαιολογική σκαπάνη κατέρριψε μίαν πλάνην.

ΦΙΛΑΡΧΑΙΟΣ

ΣΤΗΛΗ ΤΙΜΗΣ

(Συνέχεια εκ σελ. 351)

Έγρήθων προσέτι διερ της Αξίσεως του φύλλου της Διαπλάσεως και οι έξης:

- 209. Όλγα Γ. Φλόρου, [20 Ε] Κυθωνίων.
- 210. Ευάγγελος Χατζηνικολάου [20 Ε]
- 211. Άλέξανδρος Γ. Σαριβαζέβανης [20 Ε] α
- 212. Άγγελική Ν. Χαριτάτου [20 Ε] Άργυροπόλου.
- 213. Δημοσθ. Σ. Ρεκετσός [20 Ε] Καρθαγαρά.
- 214. Δεσποινίς Π. Κ. Σπανδωνίδου [20 Ε] Βουκουρεστίου.
- 215. Χρυσάνθη Ι. Σκανδωνίδου [20 Ε] Μελενίκου
- 216. Σπυρ. Ι. Κατιδάκης [20 Ε] Άθηνών.
- 217. Δ. και Ι. Α. Χέλιμη [20 Ε] Κωνσταντινουπόλεως.
- 218. Γεράσιμος Δ. Καραουλάνης [20 Ε] Πύλου.
- 219. Παρρασκευή Γ. Τσουβαλετή [20 Ε] Κρισκάγιας.
- 220. Έλένη Γ. Δαμύσκου [20 Ε] Άθηνών.
- 221. Αίκατ. και Μαρία Έπ Πεταλά [20 Ε] Κερκυράς.
- 222. Παναγ. Β. Σταματούλης [20 Ε] Ευλοκάστρου.
- 223. Κωνσταντ. Ψύχας [20 Ε] Άγρινίου.
- 224. Μάτιμος Μασθ. Κουτσουπιάδης [20 Ε] Σμύρνης.
- 225. Κοραής Γ. Σαλιάρης [20 Ε] Χίου.
- 226. Ε. Μ. Μυχαλητσάνου [20 Ε] Πειραιώς.
- 227. Βιργ. Κλ. Χατζοπούλου [20 Ε] Μακροχωρίου.
- 228. Εύτυχία Ηλ. Ξηρού [20 Ε] Αμφισσης.
- 229. Έφρεια Μαυροπούλου [20 Ε] Ανάκας.

ΤΟ ΕΙΔΙΚΟΝ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ

Ο ΕΡΑΝΟΣ

[Ε] Είς πάντα ξεσπαθώνοντα, εκτός του Δάρου, άπονέονται και τόσα Εύσημα, όσοι είναι οι ύπ' αυτού έγγραφέντες συνδρομηταί

Ι' ΔΕΛΤΙΟΝ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

Έξεσπαθώσαν προσέτι και ένεγράψαν νέους συνδρομητάς και οι έξης:

- Σπουδαίος Άνθροπος (1), Άθωα Ποιμενίς (1), Άθανάσιος Θ. Λεονάρδος (1), Τουλία Ν. Τριανταφυλλίδου (1), Ηλεκτρικόν Φως (1), Σύλλογος Πειραιώς «Έλλάς» διά του Μικρού Διαδύλου (1), Άννα Δ. Παρδικίδου (1), Πάτροκλος Ε. Άσλανίδης (1), Τριφύλλι (1), Κωνσταντ. Τζαναβάρας (1), Ραλλού Βορέα (2), Σύλλογος Κωνσταντινουπόλεως «Όμόνοια» διά του Άγγριου Μάγδη (2), Άδων της Έρήμου (1), Θεορακίτης (1), Θεοδώρα Π. Θεοδοπούλου (1), Κολοσσός της Ρόδου (1), Έμμ. Βασιλείου (1), Λούσιος (3), Σύλλογος Άλεξανδρείας «Νεότης» διά του Άκαθούρου Ρόδου (1), και διά του Άναστ. Μακρή (1), Άλ. Κ. Μαυροδής (1), Φθινοπωρινή Νύξ, (1), Άνδρομέδα Φ. Ζήνωνος (4), Άρριμένον Κύμα (1), Άνοδίατος Άιθίς (1), Σύλλογος Πειραιώς «Έλλάς» διά Νικ. και Βρασ. Κ. Δεσφάλλα (1), Τριφυλικός Μελίσις (1), Πεινασμένος Κερκάρης (1), Φιλδμουσός Νεάνις (1), Ψήφος των Φύλλων (1), Κάριεν Σύμβα (1), Ηλέκτρα Παλαιολόγου (2), Πυθαγόρας δ Σάμιος και Ραγιασμένο Βάζο (1), Τριπίσις Άπόλλων (1), Βράχος της Ντραμπάτοβας (1), Δευκοκύμαντος Αίγαίος (1), Παπατρέχας (1), Άνήουχον Πνεύμα (1), Βασίλεις της Έρήμου (1).

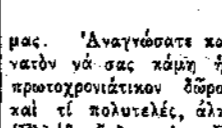
Έκ του προηγούμενου δελτίου συνδρομηταί 444
Έκ του σημερινού 47

Έν όλμ διά του ξεσπαθώματος συνδρ. 491

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ο ΑΓΙΤΑΘΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΠΟΙΟΣ τούς πιάνει πλέον τούς φίλους μας! Με τδ σημερινόν φυλλάδιον λαμβάνουν και την Άγγελίαν του Άγγέλου της Άγάπης, του έξοχου μυθιστορηματός, τδ όποιον μεταφράσθη κατ' Έπισημίας της εκτίτης Βασιλείσεως μετ' Όλγας, και εκδόθηκε μετ' άλλων ως νέος τόμος της Βιβλιοθήκης μας. Άναγνώσατε και κρίνατε, αν ής δυνατόν να σας κάμη ή Διάπλασις ώφαιότερον πρωτοχρονιάτικον δώρον! Τι λαμπρόν βιβλίον και τί πολυτελέ, άληθινά πρωτοφανές διά την Έλλάδα έκδοσις! Καί τί άλλο άκόμη; Οι συνδρομηταί θα λάβουν μέρος και εις Δελτίον Βιβλίων άξίας 200 φράκτων! Και ποίος λοιπόν δέν θα σπεύση τδ ταχύτερον να έγγραφῆ συνδρομητής; Γρήγορα, δίδε αυτήν την φοράν ή προθεσμία είναι σύντομος. Μόνον μέχρι της 15 Δεκεμβρίου, — δηλαδή της ήμέρας, κατά την όποιαν θα εκδοθῆ τδ βιβλίον άνωπερθέτως, — είναι δεκτοί συνδρομηταί, με δικαίωμα συμμετοχής εις τδ Δελτίον. Η Άγγελία έχει εις τδ τέλος, καθώς βλέπετε, και Δελτίον Παραγγελίας. Άν θέλετε όμως να κρατήσατε την Άγγελίαν, είμπορείτε να κάμετε την παραγγελίαν σας και δι' άλλης έπιστολής, διότι τδ Δελτίον δέν είναι απαραίτητον τδ έβλα μόνον χάριν περιστασιακής ευκολίας. Άλλά μή λησμονήσατε να έσοκλεισατε εις την έπιστολήν και μίαν έντυπον διεύθυνσιν σας, δηλαδή την ταίναν, υπό την όποιαν σας στέλλεται τδ φύλλον της Διαπλάσεως.



μας. Άναγνώσατε και κρίνατε, αν ής δυνατόν να σας κάμη ή Διάπλασις ώφαιότερον πρωτοχρονιάτικον δώρον! Τι λαμπρόν βιβλίον και τί πολυτελέ, άληθινά πρωτοφανές διά την Έλλάδα έκδοσις! Καί τί άλλο άκόμη; Οι συνδρομηταί θα λάβουν μέρος και εις Δελτίον Βιβλίων άξίας 200 φράκτων! Και ποίος λοιπόν δέν θα σπεύση τδ ταχύτερον να έγγραφῆ συνδρομητής; Γρήγορα, δίδε αυτήν την φοράν ή προθεσμία είναι σύντομος. Μόνον μέχρι της 15 Δεκεμβρίου, — δηλαδή της ήμέρας, κατά την όποιαν θα εκδοθῆ τδ βιβλίον άνωπερθέτως, — είναι δεκτοί συνδρομηταί, με δικαίωμα συμμετοχής εις τδ Δελτίον. Η Άγγελία έχει εις τδ τέλος, καθώς βλέπετε, και Δελτίον Παραγγελίας. Άν θέλετε όμως να κρατήσατε την Άγγελίαν, είμπορείτε να κάμετε την παραγγελίαν σας και δι' άλλης έπιστολής, διότι τδ Δελτίον δέν είναι απαραίτητον τδ έβλα μόνον χάριν περιστασιακής ευκολίας. Άλλά μή λησμονήσατε να έσοκλεισατε εις την έπιστολήν και μίαν έντυπον διεύθυνσιν σας, δηλαδή την ταίναν, υπό την όποιαν σας στέλλεται τδ φύλλον της Διαπλάσεως.

Ό Έρανος προσέδεται. Αυτήν την εβδομάδα, εκτός των άλλων, έλαβα παρά τῆς εν Ραστοβίφ φίλης μου Παλλάδος Ι. Αδαμαντιδου, ενεργήσασης Έρανον μεταξυ των αδελφών και έταδελφών της, ρουθλια 25, δηλαδή ύπερ τας 100 δραχμάς. Πώς;

Όσοι, δι' ευνουήσασης λόγον, δέν θέλουν να δημοσιευθῆ εις τδ Δελτίον των εισφορών τδ όνομά των και δ τόπος της διαμονής των, δύνανται να μου ύποδεικνύουν εν ψευδώνυμον, τδ όποιον άμα ίδουν δημοσιευόμενον μετά του στανέντος προσού εις τδ Δελτίον των εισφορών, θα έννούν ότι ή εισφορά των έλήφθη και κατετέθη εις τδ ταμείον του Έρανου.

Η ΨΗΦΟΦΟΡΙΑ

Η προθεσμία λήγει την 15 Νοεμβρίου όρεστικώς. Είναι ή τελευταία φορά που μου δίδεται ευκαιρία να σας τδ ύπευθύνωμην εις τδ άλλο φύλλον θα είναι πλέον άργά — και όσοι έπρόβρασαν έψήφισαν! Έμπερός.

Αδεν παραξενεύομαι καθόλου διά τον θρίαμβον της Έγκυκλίου σου, — μου γράφει δ Κωνσταντ. Τζαναβάρας [Ε] — φίλτατε. Έλληνοπαίδες και θα δικαιώσωμην την όνομασίαν μας ταύτην, ευτυχώς δίδε μὲν έδωδη τώρα άφορμή να πράξωμην και ήμείς κατ' ύπερ της Έλληνικής Πατρίδος. Τδ βλέπω, παιδιά μου, τδ βλέπω καθημερινώς, και ή χαρά και ύπερηφάνεία μου είναι μεγάλη!

Έκ Κωνσταντινουπόλεως έλαβα την 28 παρελθόντος Όκτωβρίου έπιστολήν συστημένην διά του Δυστριμακού ταχυδρομίου, περιέχουσαν 17 γραμματόσημα του ενός γροσίον και την έξῆς σημείωσιν. «Σου στέλλω 3 φρ. διά την ψηφοφορίαν και 1 διά των Έρανον» Άλλ' ούτε ύπογραφῆν ούτε ψευδώνυμον φέρει ή σημείωσις, και συνεισώς άγνωσθ ύπό τίνος έστάλην διά να ενεργήσω την έγγραφῆν. Άς με πληροφορήσῃ λοιπόν τον παρακαλώ, και ή μάθη να μὴν είναι άσχημότερος.

Άγαπητή μου Κατίνα Δ. Ράλλια, χαίρω πολυ, που έγινες καλά και άπεφασίσας να μου γράφῃς τακτικά. Μόνον θα σε παρακαλέσω να εκλέξῃς εν άλλο ψευδώνυμον, διότι επ' αυτώ, τδ όποιον ζητείς, όλαί αι φίλαι μου έχουν αξιώσεις και θα δυσπραστούντο αν σου τδ έβδα. Με τδ νέον ψευδώνυμον που θα εκλέξῃς, γράψε μου πάλιν τας προτάσεις σου.

Έβωσα και επαράδωσα προσοχήν, Φάσμα της Νυκτός [ΕΕ]. Άκουσ εκείν τδ κάμηξ να μου γράφῃς πέντε δλοκλήρους μτγας! Η νομίζεις ότι εξέχασα τας προτας εκείνας ώραισιτάτας έπιστολάς σου; Κύτταξε λοιπόν να μη με άρπυγς κάμη με τῆ γλίσκα και να μου γράφῃς τακτικά, άρ' ού άλλως τε αυτή σε άνακουφίση διά την θλίψιν του άποχωρισμού. Οι φίλοι μας κινούνται. Όχι, δέν επαπαύονται ούτε τδ άπαλδν έράπλωμα της ιδέας, ότι τδ φύλλον θαύτηθῆ μόνον του.

Πειραική Άδρα, δεκτδν τδ νέον σου ψευδώνυμον.

Και τδ ιδικόν σου, Έαρ των Καρδιδν.

Την Μαγικήν εικόνα του 44 φυλλαδιου έβουσαν άκόμη και οι έξης: Διθήρ, Μαγευόμενον Λάσος, Καρφία ύπερ Πέτρων, Σπουδαίος Άνθρωπος (τδ ένέκρινά δύσασιν να στείλῃς και γραμματόσημα) Είλιπερικής Φιλία, Άγγορολογιώτατος (έ μίητρος) Κεφαλή της Μεσοσύνης, Έωθινόν Άστρον, Φραγγιλίος, Περιοιήτης, Έαρ των Καρδιδν, Κατασίδα, Φογγιβολι Άνθροβλα, Ξύρε κ' Έλα, Άθωα Ποιμενίς, Ρεδοφωτισμένη Δύσις, Πιπτόν της Έρήμου, Βροντή του Διδε, Δευκοκύμαντος Αίγαίος, Δεσφάλλας και Σαλιάρης Βράχος. Αυτοί μέχρι σήμερα, που σας γράφω

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοῦ νέου ἐνιαυτοῦ φίλους : **Σαλλῶν Βράγγου** (Μ. Μ. ἀπὸ θαλάσσης, προσημασμένα καὶ μὴ, μόνον αὐτὸ ἦτο ἐλεῦθερον) **Βροντήν τοῦ Διός** (Ρ. Ζ. αὐτὸ ἐξέλεξα) **Μέγαν Ἀριστοτέλην** (χωρὶς ἀρχικά) καὶ **Καρχαρίαν τοῦ Φαλήρου** (Κ. Ψ.)

Ἀσπασμοὶ Πληροφορίαι : Δὲν δημοσιεύω καμμίαν, ἐλλείψει χώρου. Ὅσοι ἐπέσειαν ἤδη πρὸς φιλίας, ἂν δέν τας ἴδωσι καὶ εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον, τότε αἱ λάβωσι τὴν καλωσύνην νὰ τας ἐπινυλάδωσι.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ μεταλλάξωσι : **Ἡρόδικος ὁ Σηλιθριανὸς** μετὰ τὸν **Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν, Λιακὸν Ὀρίτζα** καὶ **Καρδιανὸν διὰ Πέτραν** — ἡ **Βασιλὶς** τῆς **Ἐρήμου** μετὰ τὸν **Μελεξεδένιο Μπουκετάκι, Ροθέρτον Γουσκάρδον** καὶ **Δεσποινίδα Σατωβριάνδον** — τὴν **Ἐνὰ Λιτωάκι** μετὰ τὸν **Λιακὸν Ὀρίτζον**, **Καρδιανὸν διὰ Πέτραν** καὶ **Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν** — ὁ **Τραμερὸς Γίγας** μετὰ τὸν **Στρατηγὸν τοῦ Βατερλό** καὶ **Βίβλαν** — ὁ **Κεθαρωδὸς Ἀπόλλων** μετὰ τὸν **Φιλομοσοῦν Νεανίδα, Φαρέρα** τῆς **Ἀρσενίδος** καὶ **Φιλιππὸν Ζέφυρον** — ὁ **Ἑλληνομαθὴς Ἀμερικανόπατρις** μετὰ τὸν **Ροθέρτον Γουσκάρδον, Ζήτην** καὶ **Τιδὸν τῆς Νυκτὸς** — ἡ **Σηλεμένη Βασκοπούλα** μετὰ τὴν **Ζήτην Σημίτου, Δεσποινίαν Κουρουδάκη** καὶ **Ἀσπασίαν Πραΐδου** — ἡ **Κερατιζούσα Σηματα** μετὰ τὸν **Ἐθνικὸν Ἰγμον** καὶ **Πιτηρὸν** τῆς **Ἐρήμου** — ἡ **Ἑλλασπιτὴ Φιλία** μετὰ τὴν **Ἀγνήν Φιλίαν** καὶ **Ἀγνεραν** τῆς **Φιλίας** — ὁ **Δευκοκόμαντος Αἰγιαλὸς** μετὰ τὴν **Μυλαίτην, Φοίτην** καὶ **Γαλλικὴν Σηματα** — ἡ **Περὶλλπος Κερκυραία** μετὰ τὴν **Ἡγεμονίδα τὴν Σόρον, Συριατὸν Δουνοῦμι** καὶ **Δεσποινίδα Σατωβριάνδον** — ὁ **Ἀρλεκίνος** μετὰ τὸ **Τί με μίλει** — ὁ **Νεαφὸς Κερκυραῖος** μετὰ τὸ **Ἐνὰ Λιτωάκι** — τὸ **Στήριγμα τῆς Μητρὸς** μετὰ τὸν **Τριφύλλι, Βιργιλιαν** **Δουκιδοπούλου** καὶ **Ζωήν Ἀλεξάνδριδον** — ὁ **Ἀγροπολογώτατος** μετὰ τὸν **Πιτηρὸν** τῆς **Ἐρήμου** — ἡ **Ἀργυρὰ Συρίκιτρα** μετὰ τὸν **Ἀλέξανδρον Τσαναβάραν** καὶ **Ἡλέμαχον Παχὴν** — τὸ **Ἴον τοῦ Ἀγροῦ** μετὰ τὸ **Ἐὐδεδος Ἴον, Ταπεινὸν Ἴον** καὶ **Ἀνθοδόμωρον Ἴον** — ἡ **Μελεξεδένια** μετὰ τὸν **Κωνσταντ. Μαγαϊράν, Ἀήραν τοῦ Ὀρφέως** καὶ **Τζέντλεμαν** — ὁ **Κυκλαδίτης** μετὰ τὸν **Γουλιέλμον Γέλλον, Βαρδαλαμπόμπαν** καὶ **Θαργήνην** — ἡ **Χαλιμὰ** μετὰ τὴν **Κόρην τοῦ Βουτοῦ, Φεραγὴν Βαρκοῦλαν** καὶ **Κοραλίαν Μασσαί** — ἡ **Ἰουλίτα Ζάννου** μετὰ τὸν **Ἰωάννην Καποδιστριαν, Ἄστον** τῆς **Ἰδης** καὶ **Ἰωάννην Κουκουλιήθραν** — ὁ **Τρακαρίτης** τῆς **Ταρασκώτης** μετὰ τὸν **Ἄνδρ Κολοκιδαν** **Πάτερρον, Ἰθμα** τῆς **Σαλαμίνος** καὶ **Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν** — ἡ **Ροδοσομιωμένη Ἄστρις** μετὰ τὴν **Ἀρσοῦσαν Κεραλίαν, Ἰσαστεφὸς Ἄστου** καὶ **Ἀγκάθι** — ἡ **Κόρην Σόλβα** μετὰ τὸν **Ἄνθος** τῆς **Ἰαπωνίας, Ἄστατον Χαρκατῆρα** καὶ **Ἀριελ**.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλῳκε στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς : **Ἑλληνικὴν Ναυαργίδα** (ἐπίρασις ὁ δέκνυλος ὁ ἄλλων δεινῶν) **Ταυγάσην** (ναὶ, ἀρ' οὐ αἰ λίσσις δὲν εἶχεν δημοσιεύσῃ) **Πένθιμον Κεπάρισσον, Ἑλληρικὴν Φιλίαν** (καὶ ἑλληνικά καὶ ἑένα καὶ ἀπ' θαλάσσης) **Ἄρατον** (τὸ ψευδώνυμον, ποῦ προτινέις, δὲν τὸ ἐνοῦσ' ἢ νὰ μοῦ τὸ ἐξηγήσῃς ἢ νὰ ἐκλέξῃς ἄλλο) **Μαγαυμένον Δάσος, Χωλὸν Διάβολον** (ἢ ἀντάλλαξή τῶν ἀρχικῶν δὲν ἔχει σχέσιν μετὰ τὴν ἀντάλλαξήν Μ. Μυστικῶν διὰ τοῦτο, χωρὶς νὰ διαβιβάσῃ τὴν πληροφορίαν σου, δὲ δημοσιεύσω εἰς τὸ προσεχὲς τὴν πρότασιν σου) **Ἀγγελοῦ** τῆς **Ἀγάπης** (εἶνα εἰς τὸν κ. Φαίδωνα, οὐ μόνον μετὰ τὸν Περὶπατὸν τοῦ παρητήρησεσ βεῖ ἡ δόξος Ἀλεξάνδρου—μολοῦντι τὸσά-

κας τὴν διήλθε, — εἶνε φυτευμένη μετὰ λευκῆς ! παλὺ μ' εὐχαρίστησε μετὰ τὴν αἰολογραφίαν τῆς φίλης μας **Μουσῆς** τῆς **Ἀστρονομίας** ἔν τῆς ἐξητούσης μίαν ἄλλην, διὰ νὰ μείνῃ αὐτὴ εἰς τὸ Γραφεῖόν μου... τί λέει;) **Πατριὸν Βαρμαρῆν** (οὐ συγγαίρω διὰ τὰς προόδους σου εἰς τὰ μαθηματὰ τὸ ψευδώνυμον καλὸν, ἔχω δὲ ἄνω ἤδη **Μυμίζαν**, καὶ δὲ ἔγινετο μεγάλη σύγχυσις μετὰ τὸ ψευδώνυμον, ποῦ δὲν θὰ διαφέρουν παρὰ μόνον κτὰ ἓνα γράμμα διέλεξε ἄλλο λοιπόν) **Ἀγροπολογώτατος** (ἢ **Μογιὰ** σου **Ἐλίων** δὲν εἶνε πρωτότοπος [E] διὰ τὰς ἐπιτυπώσεις σου εἰς τὸν ἄγρον Πατριδος) **Κόρον** [μὴ ἀνησυχῆς· θὰ συμπεριληφθῇ] [EE] διὰ τὴν σημερινὴν ἐπιστολήν σου· τί κρῖμα ποῦ—ἐξορίας διατί,—δὲν εἶπαρὼν νὰ δημοσιεύσω μερικὰ ἀποσπάσματα) **Συμνηροπούλαν** (ἢ ὅποια τῶσον συνηκινήθῃ ἀπὸ τὴν ἀνάγκασιν τοῦ ἄγρον Πατριδος· μολοῦντι τὸ εἶχεν ἀναγνώσῃ καὶ γαλλιστί) **Κεθαρωδὸν Ἀπόλλωνα** (νὰ μοῦ φίλησῃς τὰ θαλάσσια, ποῦ τῶσον ἐθουσιάζθησαν μετὰ τὸν ἔρανον) **Θάλλουσαν Μυρσίτην, Βασιλίδα** τῆς **Ἐρήμου** (καμμίαν ἐταίρῃν δὲν κάμων· κληρονομία δημοσιεύω ἐσ' ἐσοῦ ἔχω τῶσον, μετὰ τὴν σαρῖαν· ἂν δὲλῃ ὁ νέος συνδρομητῆς, δύναται νὰ γίρησι ἀντάλλαξις ἀπὸ τοῦδε) **Ι. Φύχαν** (τὸ ἔστωκα· ἀλλὰ πρῆπει ὁ ἀντάλλασσον) **Μ. Μυστικὰ**, νὰ ἔχη καὶ ἄλλην ὑπερομνήν) **Ἀστρονομὸν τοῦ Νέστορος** [E] διὰ τὴν ἄρῃαν ἐπιστολήν σου· χαίρω πολὺ ποῦ εἰσῆλθες πλέον εἰς τὸ στάδιον τῆς ἀναρρώσεως) **Θεραπεινίδα τῶν Μουσῶν** (εἰς τὴν ἐρώτησίν σου ἀπάντῳ καὶ τὴν θλίψιν, τὴν ὅποιαν σοῦ ἐπράξενυσεν ἡ ἡμέρα τῶν γενεθλίων σου κατὸ τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς σου, ἐκπράξεις πολὺ καλλίτερα εἰς τὴν ἐπιστολήν σου [E] παρὰ εἰς τὸ ποίημα) **Μαμουθὸς** (ἔστωκα· περὶ ἔργον νὰ μὴ λήθῃς ἄκωτη, ἐν ᾧ τὰ ἰδικὰ σου ἐστάλησαν) **Φύρδην Μιθῶνην** (δὲ εἶσαι ὁ Θεός, ποῦ μ' ἐθυμώθης τελοσπάντων ! σὲ παρακάλεσ' νὰ μὴ κάμῃς ἄλλον τῶσον καιρὸν νὰ μοῦ ἐναγάρῃς) **Ροδοσομιωμένη Ἄστρις** (συγγαίρω καὶ σὲ καὶ τὰς συμμαθητρίδας σου δι' ἃνα θὰ κάμωσι ὑπὸ τοῦ Ἐράνου ἀντασπάζομαι τὴν φιλιάνην **Καρδιαν Μουκαίτης**) **Παπαρόνταν** τῆς **Πατελέτης** [EE] διὰ τὴν πατριωτικωτάτην ἐπιστολήν σου· σοῦ εὐχόμαι κάθε καλὸν διὰ τὸ γενεθλίόν σου καὶ ἀσπάζομαι ἀδελφικὰ σου) **Πιτηρὸν** τῆς **Ἐρήμου** (ὄχι ἦτο λάθος τοῦ γραμματικομοιστοῦ) **Ἰριδα** (ἔστωκα μ' ἐλύπησεν ἄνωξ' ἡ ἐρώτησίς σου ἂν μ' ἐνοχλοῦν αἱ ἐπιστολαὶ σου· μὰ πῶς γίνεταί αὐτὸ;) **Μαγαυμένον Μελεξέν** (ἔχει καλῶς) **Τραμοσθῶνον Ἄστρις** (ἰώρα θὰ μοῦ γράψῃς συχνότερα;) **Ἀμυθράν Λάμψαν** (μὴ χιλίας εὐχὰς διὰ τὰ εὐτυχῆ σου γενεθλίον· αἱ πρότασις σου εἰς τὸ προσεχὲς) **Ὀμιλήτην** τῆς **Ἀγγλίας** (ἂ, πῶς μ' ἐλύπησεν τὸ πᾶνημα τοῦ ποιοῦ! ἀλήθεια, κακοὺς πόνοσ ὑπέφερες, ἀγαπήτη σου· τώρα εἶσαι βέλτεια ἐντελὸς καλῶς) **Σ. Γ. Σταματίου** (καλὸν οὐ θὰ γίνησι ζωγράφος ! αἱ γελιογραφίαι σου, μολοῦντι ἔκκενοι ἀκόμη, ἔχουν πολλὴν ἔκφρασιν, καὶ νὰ σου εἰπά τὴν ἀλήθειαν ; μοῦ ἤρεσαν καλῶς ἀπὸ τὸ ποίημα· δὲν χωλαίνει ὅπως λέγεις, ἀλλὰ εἶνε τετριμμένον) **Φιλογεράν** **Ἀκτίνα** τοῦ **Σουλίου**, **Ἀρχιμαρτῆρα** (ὁ ὅποιος κατῴρωσσε νὰ γίνη ὁ πρώτος τῆς τάξεως σου· εὐγε !) **Φεγγόβωλην Ἀγροῦλαν** [E] τὸ ἐνόησα δι' ἃ σ' ἐμπόδιζεν ἀσθένεια, διὰ νὰ μὴ μου γράψῃς τῶσον καιρὸν νὰ τὰ τόσα ἐνδιαφέροντα τοῦ κύκλου μας· νὰ εἰς ἀπάντησιν τῆς ἐρωτήσεως· σου ἡ ἀγάθεια τοῦ Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης) **Γρονιάραν** (αἱ παραγγελλίας σου ἐτελεσθήσαν· ἀλλὰ ποῦ ἄλλα μοῦ γράψεις αὐτὴν τὴν σοράν) **Περιστήτηρον** (συμπλητῶσις ὀρχικῶν) ἢ **Ἀνατολή** τοῦ **Ἡλίου** εἶνε ἄλλη· ἀλλὰ ἡ μίσησ εἶχες προσέβει· καὶ σὺ τοιοῦτον ψευδώνυμον ; ὑποθέτω δὲ· ὥστε δὲν ἔκρυσεν νὰ γεννηθῇ ἀμφιβολία) **Κηρατιζούσαν** **Θάλλουσαν** [EE] διὰ τὰς ἐπιτυπώσεις σου εἰς τὸν ἄγρον) **Κοκκίνα Σκουράκι** (ἢ **Κιτὰ** σ' εὐχαρίστησ' πολὺ διὰ τὰ γραμματῶσμα) **Ἐλενίδα** τοῦ **Βαρῶ, Κοκκίνο Καπελάκι** (ἔ-

λαβα) **Ἐλέφαντα Γουλιὰδ** (ἔλαβα) **Πάμιων** (ἔδεν ἐπρόσεξες καλὰ τὴν Στήλην Τριτῆς) **Λιακὴν Μαργαρίταν** (μόνον ἀκόμη ταχ. τὴν διὰ 4 τετραδία) **Ναυτοκλαῖδα** (βέβαια ἐστάλησαν) **Σόρε π' Ἐλα** κτλ. κτλ.
Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 30 Ὀκτωβρίου, ἀπάντησιν εἰς τὸ προσεχὲς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

αἱ λέξεις στέλλονται μέχρι τῆς 20 Δεκεμβρ.

Ὁ χάρτης τῶν λέξεων, ἐπὶ τοῦ ὅποιοσ δύναι νὰ γράψωσι τὰς λέξεις τῶν αἰ διαφοροῦστων, καλεῖται ἐν τῇ Γραμματικῇ αἰς ἐκκαθάρσιν, ἢ ἰσότητι περίφημη 20 φύλλοι καὶ τετράστις σφ 1

653. Δεξιόγυφος.

Ὁ ἄνθρωπος ὁ δίκαιος θὰ εἶνε πρὸς μέγαν ἀκόμη καὶ ἀπὸ θεόν.
Ἀρ' οὐ διὰ νὰποτελεσθῇ ἐδῶ, — ποῦ λέει ὁ ἄλλος, Πρῆπει ναυτίλῃθ ὁ θεός μ' ἐν' ἀντανομιῶν.
Καὶ μ' ἓνα ἀριθμητικόν !

656. Στοιχειώδεις γυφοί.

Ζήφου, φίλε, κερασφόρου, ἀποκρίτων τὸν λακμόν, Μὲ τὸ αἶμα ποῦ θὰ εὐθύσ, σχηματίζω ποταμόν.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βόρε π' Ἐλα [EE]

657. Ἀναγραμματισμοί.

Ὅ, τι εἶμαι σοῦ το λέγω· ἂν μὲ ἀναγραμματισθῇ, Βιβλία γὰρ μὰζὶ σοῦ, τὸ βραβύνει νὰ με λύσῃς.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀδριατικοῦ [E]

658. Κυβόλεξιν.

Τὸ πρῶτον μου εἶν' εὐφροσύνη ποτόν, Τὸ δεύτερον μου ἀβραμία ἔστω.
Τὸ τρίτον μου θὰ εὐχέσῃ μακρὰ νὰ εἶνε πάντα· Τάλλο μου ἐγώ, ἴσως καὶ σὺ, ἀλλ' ὄχι κ' ἡ [Μιράνα !]

659. Ἀστὴρ με τετραγώνον.

Τὸν ἀστὴρα θάποτελῶσι : ὀρθογώνιος καὶ καθέτως δύο ὀξείας τῆς Ἐλλάδος, διαγωνίως δὲ ἀρ' ἐνὸς στρατηγῶ· ἀρχαῖος ἀρ' ἑτέρου ἤρας μεσαιωνικός. Τὸ τετραγώνον ἀποτελοῦν : ἄνω, ομοιωτικῶν σημαῖον ἐνωσιν διαφόρων στοιχείων· κάτω, πτηνόν· δεξιᾷ ἐπίθετον γένους θηλυκοῦ, καὶ ἀριστερᾷ στρατηγός.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βόρε π' Ἐλα [E]

640. Σύνθεσις λέξεων.

Διὰ τῶν γραμματικῶν α, εσ, η, ε, κκ, λ, μ, ν, ζ, οσοσ, ρ, σ, ττ, φ, ω, νὰποτελεσθῇ μία λέξις σύνθετος.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τραμερα

641.—642. Ἀστεία παραρῳάματα.

1.—Κάθε ἄνθρωπος ἔχει ἓνα γαργάρι χέλια, μύδια, αὐτὸς κομμάτια.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τυδιῶσ

643. Ἐρωτήσεως.

Ἐν μέγα δωμάτιον εἶνε ἐστρωμένον διόκληρον μετάπητα, καὶ εἰς τὸ μέσον τοῦ τάπητος ὑπάρχει ἐν πορτοκάλιον. Πῶς εἰμπορὶ κανεὶς νὰ λάβῃ μετὰ τὰς χεῖράς του τὸ πορτοκάλιον, χωρὶς νὰ κατήσῃ τὸν τάπητα ;
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βραυλομοιστοῦ Ἄρουσ

644. Ἀκροστιχίς ἐξ ἀναγραμματισμοῦ.

Ἄρα ἀναγραμματισθοῦν αἱ κατωθὶ ζητούμεναι λέξεις, τότε τὰρχικὰ τῶν νέων λέξεων, κατὰ σειράν, θάποτελεσθῶν ποταμὸν τῆς Γαλλίας.
1. Ὄρα τὸν ἔκτου. 2. Γεωμετρικὸν σχῆμα. 3. Ἐθνικόν. 4. Νῆσοσ. 5. Σύνδεσμοσ. 6. Νόσοσ. 7. Ἐπιρροία.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρου τοῦ Βόρε [EE]

645. Φωνηεντόλιπον.

α αα-οοι-οοιαι.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φεγγαλινοῦ

646. γυφοί.

ΕἰΣ, ΚΑΚΟΝ ΓΡΑΜΜΑΤΟΝ.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τραγοσομιωποῦλου